

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 11.

ΤΟΜΟΣ Β'.

3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1893.

ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΛΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΡΩΜΑΙΩΝ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.*

Συμμεριζόμενος τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἠσθάνθη τὸ Σεβ. Δημόσιον διὰ τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ σπουδαῖον μεταρρυθμισὶν τῆς τοῦ **Νεολόγου** **Ἐβδομαδιαίας** **Ἐπιθεωρήσεως**, ἐθεώρησα καθήκον ἵνα κατ' ὀφείδω λιθάριά τινα πρὸς ἐπαύξεισιν τῆς ὑλης, καὶ συντελέσω εἰς πλουτισμὸν αὐτῆς διὰ τῆς καταχωρήσεως ἐν αὐτῷ παλαιγενῶν μὲν ἐγγράφων, πολλὴν δὲ τὴν ἀξίαν ἐχόντων, καὶ ἀφορώντων ἰδίως αὐτὴν τὴν βασιλεύουσαν πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου.

Ὡς ἀπαρχὴν τῶν ὑποχρουμένων ἀποστέλλω Χρυσόβουλλον Ἰωάννου Ε' αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων τοῦ Παλαιολόγου, ἀναλαβόντος τὰς ἡνίας τῆς βασιλείας ἐν ἡλικίᾳ ἑννέα ἐτῶν ὑπὸ τὴν κδεμονίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἄννης καὶ Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ, τοῦ μετ' ὀλίγον συμβασιλεύσαντος, ἀλλὰ παραιτηθέντος τοῦ θρόνου καὶ ἀποθανόντος ἐν τῇ Ἱερῇ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου ὑπὸ τὸ μοναχικὸν ὄνομα Ἰωάσαφ.

Τὸ Χρυσόβουλλον τοῦτο ἐξεδόθη κατὰ δεκέμβριον μῆνα τῆς ἐνδεκάτης ἰνδικτιῶνος τοῦ ρωνα' ἔτους, διατηρούμενον μέχρι σήμερον ἐν καλῇ καταστάσει, φέρον ἀπρωρημένον τὸ χρυσοῦν νόμισμα, καὶ τὴν δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων ὑπογραφήν, ἥς πιστὸν ἀντίγραφον ἐπισυνάπτω.

Ἐπισημασθεὶς τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἐστὶν ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου πατρὸς Νήφωνος, μοναχοῦ Λαύρας, προσήλωτος κτημάτων τινῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν, ἀνερχομένων εἰς 900 ὑπέρπυρα, τὰ μὲν ἑκατὸν ἐξοδεύωνται «εἰς ἀγορὰν σακ-

» χάρως ἐμπλάστρων καὶ ἑτέρων εἰδῶν δυσπορίστων
» καὶ διακομίζονται ἐκεῖσε διὰ θεραπείαν καὶ ἱασίῃ
» τῶν ἐν Νοσοκομείῳ κατακειμένων ἀσθενῶν μοναχῶν,
» καὶ ἐν τῷ νοσοκομείῳ κατέστησεν εὐρίσκεισθαι ἐβδο-
» μύκοντα κραβάτια» τὰ δὲ ὀκτακόσια ὑπέρπυρα
εἰς ἀγορὰν σίτου.

Μὴ ἀπορήσῃ δὲ τις ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν 70 κραβατιῶν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τῆς Λαύρας, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῇ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὑπερέβαινε τοὺς χιλίους μοναστὰς, καὶ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἔφερον ἄνδρας, οἷοι Ἡσαΐας καὶ Φιλόθεος, κληθέντας εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐκ τοῦ Χρυσόβουλλου τούτου γνωρίζομεν τὴν ὑπαρξίν Ἐενῶνος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἰδρυθέντος καὶ διατηρουμένου ὑπὸ τοῦ ριθέντος ἀγιωτάτου πατρὸς Νήφωνος, «ὦρα τε καὶ μεγέθει καὶ κρείμῃ» μηδενὸς ἀπολειπομένου, κειμένου δὲ παρὰ τὴν πύλιν τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ (νῦν Ναυλῆ καποῦ) καὶ δῆλον γενομένου ἐκ τῆς περικοπῆς «ἕτερα οἰκήματα δύο ἀνεγερθέντα ἐκ βάθρου παρὰ τοῦ μέρους τοῦ αὐτοῦ Ἐενῶνος».

Περὶ δὲ «τῆς πύλης τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως» ἀποφανθήτωσαν οἱ ἀρμόδιοι, ὡς καὶ περὶ ἄλλων τοῦ ἐν λόγῳ Χρυσόβουλλου.

ΑΔ. Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

«Πολλοὶ γεγόνασιν τῶν τοῦ Σωτῆρος ἐντολῶν πληρωταί· καὶ τῷ μὲν ἐμέλησεν ἀλίτας καὶ ζῆνους τινὰς συνάγειν καὶ κοινοῦσθαι τράπεζαν αὐτοῖς· τῷ δὲ κλημουσιν ὀρέγειν χεῖρα καὶ πᾶν ὄρεῖν καὶ πραγματεύεσθαι τῆς ἐκείνων σωτηρίας ἕνεκα· ἄλλω δὲ πολὺς ἐγένετο λόγος, ὅπως εἴη δι' αὐτοῦ τοῖς ἐν δεσμοτηρίοις μελιγμὰ κακώσεως· ὁ δὲ καὶ τῶν ἄλλων μεμνημένος ἐντολῶν καὶ μὴ ἔχων διὰ πασῶν ἔλθειν θύρας ἀνεστίους ἀνωέξε· πυρὸς τε μετέδωκε καὶ ἄλων· ἀπαντὲς μὲν οὖν πολλαπλῶν ἀπολήγονται δῆποθεν τῆς εὐπαιτίας ἀντιδόσιν, ὁ δ' οὖν ἀγιώτατος κατὰ

*) Ἐπιστολὴ ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἀπὸ 20 νοεμβρίου 1892.

πνεῦμα ἀγιώτατος πατήρ τῆς Βασιλείας μου κύρ Νήφον διὰ πασῶν ἐληλυθώς, οὐκ ἔστιν οὐδεμιᾶ τούτων οὐχὶ διαφερόντως τῶν ἄλλων πεπρώτεσκε· καὶ εἰ δεῖ βραχέως ὡσπερ ἀφοσιώσασθαι τὰ κατ' ἐκείνους διηγουμένους, ὡς μὴ δόξαμεν παντάπασιν ἀνήκοοι τῶν αὐτῶ πεπραγμένων καλῶν, πολλοῖς μὲν ἐν ὀρφανίᾳ καὶ πενίᾳ συζῶσιν, ἀντὶ πατρὸς κατέστη καὶ κηδεμόνος· πολλοῖς δὲ πιεζομένοις ὑπὸ δυσανακλήτων νόσων καὶ τὸ θανεῖν ἄμεινον ἡγουμένοις πολλῶ τοῦ ζῆν ἐπαρκέσαι ἐξάντεις πεποίηκε τοῦ κακοῦ, ἦν δ' ἔσχε πάλαι καὶ νῦν ἐν εἰρκταῖς, ἀίχμαλώτοις προμήθειαν, πῶς τις ἐν οὕτω βραχεῖ τοῦ λόγου καιρῶ οἷος τ' ἂν γένοιτο διελθεῖν· ἀμέλει καὶ πολλοὶ μὲν ἄδουσι τὰ κατ' ἐκείνους καὶ ἄσσονται, οἱ μὲν ὅπως γένοιτο τοῖς ὀδεύουσιν ἐν δημοσίοις ὕδοις, ἐν ζεύγμασι βείθρων ῥαστώγη τις, ἐπιμέλειαν τοῦ ἀνδρὸς θερμὴν ὡς ἀληθῶς καὶ ἀκμάζουσιν. οἱ δὲ φροντιστηρίων καὶ θείων οἰκῶν γόνου καμψάντων ὑπὸ τῆς τοῦ χρόνου φορᾶς ἀνόρθωσιν· φρεᾶτων ἀνωρυγᾶς, καὶ κρηνῶν ἀνορθώσεις, καὶ πολυγυῶν καὶ φρουρίων οἰκοδομᾶς, ἃ πράττων οὐκ ἐν γήραος οὐδῶ, ἀλλὰ παρὰ τοῦσχατον ἤδη τοῦ χρόνου εὖ ποιεῖ καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἀνδρα, τί τις ἂν, μεμῶτο; Ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων τὸν ἀνδρα ἐπαίνους ἠττώμενον, καὶ τούτοις τὸν νοῦν προσέχοντα, ἴσως ἂν ἐμήκονα τὸν περὶ τούτων λόγον· ἐπεὶ δ' ἐκείνος τ' ἄλλα προέμενος πρὸς μόνον ὄρξ τὸν ἀπὸ Θεοῦ μισθόν, κἀγὼ χαριζόμενος αὐτῶ, τῶ μὴ πλέον ἐπέξεργάζεσθαι, μηδὲ τὴν τούτων μνήμην ἀνγκινεῖν, ἐπ' ἄλλα τρέψω τὸν λόγον, ἃ καὶ αὐθις ἔπαινον μὲν ἐκείνῳ φέρει, οὐ μὴν ἐκληφθέντων ἔσται δῆλωσις τοῦ σκοποῦ· ἡ πόλις αὕτη καὶ βασιλεὺς καὶ μητρόπολις τῶν ἄλλων ἀπασῶν ὡς μὲν θέσεως εἰληχεν εὐκαιρίαν, καὶ τὰς ἄλλας μεγέθει καὶ δόξῃ καὶ κάλλει νικᾷ, καὶ μόνῃ τυγχάνει ἐν πάσῃ τῇ γῆ καθάπερ ὁ Σιμωνίδης εἰρηκεν ἐν οὐρανῶ τὸν ἥλιον· καὶ πρόσκαιρος οὕσα θαλάττῃ τὸ πλεῖστον ἐκτετάσθαι καὶ κατέχειν τῆς ἠπείρου, καὶ ἠπειρωτὶς ἐστὶ, καὶ σύνδεσμος καὶ κοινὸν ἐμπόριον γῆς τε ὁμοῦ καὶ θαλάττης, ἢ που γε δὴ καὶ τυφλῶ δῆλον, καὶ οὐδεὶς ἢ βάσκανος ἢ τῶν καλῶν καθάπερ ἀναίσθητος, ὡς τ' ἄλλως ἐρεῖν· ἀλλ' αὕτη γε μὴν τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς πᾶσιν ἀποκορύψασα ἔσχε καὶ κόσμον τε οἰκοδομημάτων, καὶ πᾶρεστιν ὄρξν ἔτι ὅπως τις ἀφήσει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλῆ καὶ μεγέθει νῶν, ἀριθμὸν ὑπερβαίνοντα, ὧν καὶ τὸ βραχυτάτον ἐκλέψας, ῥαδίως ἴδοι τὰ παρ' ἄλλαις εὐδοκίμουσιντα νικῶν. Οὐ μὴν ἀλώθητον εἰς τέλος ταύτη τὸ κάλλος διαμεμένηκε, καὶ κακῶν ἀκραιφνῆς· ἀλλ' ὑπήνεγκεν αὐτῇ στυγὴν ὀφρῶν, τὴν ἰταλικὴν ὁ χρόνος δύναμιν, καντεῦθεν τὰ πολλὰ τῶν ἐν αὐτῇ τὸ κάλλος ἀφῆρηται, τὰ δ' ἄλλα τέλειον ἀπεσβῆκε. Ἐν ταύτῃ γοῦν μέσῃ καὶ Ξενῶν ἱδρυτο, ὄρξ καὶ μεγέθει καὶ χρεῖα μηδενὸς ἀπολειπόμενος, ἀλλὰ καὶ οὗτος εἶξε τῇ κοινῇ τύχῃ, καὶ κῆμων ἤδη καὶ καταπίπτων, οὐ παροπτέος ἔδοξε τῶ ἀνδρὶ. Ἀμέλει δαπάναις πλείσταις ἀνωρθωκῶς αὐτὸν σεμνότερον ἔστησε τοῦ προτέρου,

τοῖς ἀπανταχοῦ γῆς χειμαζόμενοις ὄρμον ἀποδείξας ἀκλυστον, ὡς μετ' ἐλπίδων ἀγαθῶν ὄρμειν ἐν αὐτῶ καὶ καταίρειν, κλύδωνα καὶ ναυάγιον τὰ κατ' οἶκον ἀτεχνῶς νομίζοντας, καὶ βραχὺ καιροῦ διατρίψαντας ἐνταῦθα αὐθις ἐρωμένους ἐπανήκειν οἰκαδε καὶ σύννου, μὴ δ' ἔχνος κομίζοντας δυσχερῶν, καὶ τούτων μὲν ἰκανῶς εἰρημένων, ἐπ' ἄλλα τὴν ἐκδρομὴν τοῦ λόγου ποιήσομαι, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ πᾶν τοῦ σκοποῦ. Ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος καὶ φρόνιμος οἰκονόμος ὅπως καὶ μετὰ τελευτὴν ἀνθρώπους εὖ ποιῶν εἴη καὶ χαριζόμενος τί μηχανᾶται; πλείστα καταβαλὼν ἐκ τῶν αὐτῶ κτηθέντων ἀμέμπτως ἐν αὐτῇ τῇ πόλει πλείστα κτημάτων ἐώνηται, καὶ ὡσπερ φασὶ τὸν ἥλιον τὴν ὑγρότητα κατὰ βραχὺ κἀτωθεν ἀνιμώμενον νεφῶν πρῶτον συστάσεις ποιεῖν, εἶτα ῥίπτειν αὐθις κἀτω τὸ ὕδωρ, ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκ τῶν κτηθέντων κατὰ μικρὸν καλαμώμενος εὐπορίαν, αὐθις ἐπ' ἀγοραῖς ἐρρίπτει τὸν πλοῦτον· ὡς δ' ἴδοι λοιπὸν κρεῖττονι συνεργίᾳ τὸ σκοπούμενον ἀνυσθῆν, καὶ μὴ μόνον ἀρκεῖν κἀμνοῦσι καὶ τεταλαιπωρημένοις, ἀφελόμενος ἐκ τούτων οὐ βραχέα, οὐδ' οἷα λαθεῖν, προσήρμωσε μοναῖς ἀπειρηκυῖαις, καὶ δηλαδὴ τὸν ὄλεθρον ἐπ' αὐτὰς κατακαυχόμενον ὄρῶν, ἤμυνε τὰ δυνατὰ. Προβαίνων δ' αἰεὶ καὶ προκόπτων ἐν ἀγαθοῖς, ὡς ἐπύθετο τὴν κατὰ τὸ Ἄγιον Ὄρος τοῦ Ἄθω διακειμένην Σεβασμίαν Βασιλικὴν Μονὴν τὴν ἐπ' ὀνόματι τιμωμένην τῆς πανυπεράγνου Θεομήτορος καὶ ἐπικεκλημένην Λαύραν κομιδῇ κακῶς ὑπὸ σιτοδείας ἔχουσαν καὶ πιεζομένην ἐς τὰ μάλιστα, καὶ ὅσον οὕτω τοὺς ἐν αὐτῇ κωσμίους ἀνδρας διασχεδασθήσεσθαι μέλλοντας, πράγμα τῶν ἀπεικταιστάτων αὐτῶ καὶ μονοουκ τὴν καροίαν ἐκτῆκον, ἐνταῦθα δ' οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅσον ῥοπῆς ἐπεδείξατο ταύτῃ βοηθῆσαι. Ἀποταμῶν γὰρ οὐκ ὀλίγα τῶν περιλοίπων τῶ Ξενῶν κτημάτων, ὡσπερ χαριστήριον τῶν αὐτῶ βεβιωμένων παρέχων τῇ Θεομήτορι, φέρων ἀνατίθησι τῇ ταύτης μονῇ, ἵνα παρὰ τῆς εἰσόδου τούτων ὠνούμενος κατ' ἔτος σίτος τοῖς ἐκεῖ πέμπηται. Ἀγαστὸς μὲν οὖν τῆς μεγαλουργίας ὁ ἀνὴρ καὶ τῆς φιλοτίμου γνώμης· θαυμαστὸς δὲ καὶ τῆς περινοίας κομιδῇ. Ὅσπερ γὰρ πηγῆς τινος ἀνισχύσης ἐκ κοίλων γῆς, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν πότερον τοῦ ἀπαναλωθέντος ὕδατος εἶη πλεον, ἢ τὸ μένον ἐτι κἀτω, οὕτω δὴ καὶ οὗτος εὐπορίαν ἐφεῦρε παρ' ἡμείωσιν οὐκ ἔστιν ὅπως ἴδειν. Ἐπεὶ δ' ἐζήτησεν ὁ τοιοῦτος κατὰ πνεῦμα ἀγιώτατος πατήρ τῆς βασιλείας μου προβῆναι Χρυσόβουλλον ἐπὶ τοῖς δεδωρημένοις παρ' αὐτοῦ κτήμασι πρὸς τὴν διαληφθεῖσαν Σεβασμίαν Μονὴν, ἡ Βασιλεία μου καὶ διὰ τὴν ἦν ἐνδείκνυται πρὸς αὐτὸν διάθεσιν καὶ στοργὴν πνευματικὴν, καὶ διότι ἀποδέχεται τὴν τοιαύτην θεοφιλῆ πρᾶξιν αὐτοῦ, εὐμενῶς καὶ ἐτοιμῶς τὴν ζήτησιν αὐτοῦ ἐκπληροῖ, καὶ εὐδοκεῖ προβῆναι τὸν παρόντα Χρυσόβουλλον λόγον αὐτῆς, δι' οὗ καὶ θεσπίζει καὶ προστάσσει καὶ διορίζεται κατέχειν τὴν εἰρημένην Λαύραν τὰ ἐκδοθέντα αὐτῇ παρὰ τούτου κτήματα ἀναφαιρέτως, ἀναπο-

σπάστως, ἀμειώτως, ἀνενοχλήτως, ἃ καὶ κατὰ μέ-
ρος ἔχουσιν οὕτως. « Ἐντὸς τῆς Θεομεγαλύτου,
καὶ Θεοδοξάστου, καὶ Θεοφυλάκτου Κωνσταντινου-
πόλεως περὶ τὴν πύλην τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ
βηπτιστοῦ κυλισταρεῖον ἐξωνηθὲν ἀπὸ τινος Μανοῦήλ
τοῦ Τζαμάδη. Οἰκήματα ἀγορασθέντα ἀπὸ τοῦ Ῥεν-
τακηνού, ἅτινα μετεποιήθησαν καὶ ἐγένοντο ἀνώγεια
τρία. Καμάραι δύο, ἃς ἀπέδοντο ὅ, τε Ῥωμανός καὶ
ὁ Καλόγερος μετασκευασθεῖσαι καὶ αὐτὰ καὶ γενόμε-
ναι οἰκήμα ἐν. Καταλλακτικὰ τραπέζια εἴκοσιν, ἐξω-
νηθέντα ἀπὸ τε τοῦ Καλομισεΐδου, ἀλλὰ δὴ καὶ τῆς
θείας τῆς βασιλείας μου Πιγερνίσσης τῆς Παλαιολο-
γινης, τοῦ Αἰγγιδᾶ, τοῦ Ζωμᾶ, τοῦ Αὐρειῆτου,
τοῦ Τζικανδήλη, τῆς Χανδρήνης, τοῦ Μονομάχου, τοῦ
Ῥωμανοῦ, τοῦ Βοΐλα, τοῦ Μαγγάνη, τοῦ Σγοροπού-
λου, τοῦ Καλοῦ, καὶ τοῦ Φωτιάδου· ἔτι μυρεψικὸν οἰ-
κήμα ἀγορασθὲν ἀπὸ τοῦ Αἰθαρίτου· ἕτερα οἰκήματα
ἀπὸ τε τοῦ Πετρινοῦ καὶ τοῦ Φραγγοπούλου· ἕτερον
ἀπὸ τοῦ Πρωτασηκρητίτι· ἕτερον ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
τοῦ Πώλαρι· ἕτερον ἀπὸ τῆς μοναχῆς Εὐπραξίως τῆς
Σαβεντζίνης· καὶ ἕτερα τρία ἀπὸ τοῦ Μελία. Ἐν τῷ
μεσοκίστρῳ τῆς αὐτῆς πύλης ἕτερα τρία ἐξωνηθέντα
ἀπὸ εὐνοῦχου τοῦ λεγομένου Χρυσίμου· ἕτερον ἀπὸ
θυγατρὸς τοῦ Καλοχάτου. Αἰχνοπωλεῖα ἀπὸ τινος
Ἀνδρονίκου τὰ Σάχη, Ἰωάννου τῆς Σπαθοῦς, καὶ
τινος γυναικὸς τῆς Εἰρήνης, ἅτινα καὶ μετεποιήθησαν
καὶ ἐγένοντο ἐργαστήρια δύο μυρεψικὸν καὶ σαρδαμα-
ρικόν· ἕτερον οἰκήμα μετὰ τοῦ πύργου, μεταποιηθὲν
καὶ τοῦτο καὶ γεγονὸς μυρεψικὸν ἐργαστήριον. Σαρ-
δαμαρῖα τρία ἀπὸ τινος Ἀσπιέτου λεγομένου, οἰκή-
ματα ἀπὸ τοῦ Παλαιολόγου κυροῦ Θεοφυλάκτου τέσ-
σαρα, μετὰ τοῦ παντέκτου Φωκᾶ καὶ τοῦ ἐξ Ἰουδαίων.
Ἐκτὸς τῆς αὐτῆς πύλης εἰς τὸν αἰγιαλὸν οἰκήματα
ὑπὸ Νικολάου τοῦ Μαρουλᾶ, ἅπερ ἀνεκαινίσθησαν
καὶ εὐρίσκονται ἀρτίως σιτοπωλεῖα, ἕτερα οἰκήματα
δύο ἀνεγερθέντα ἐκ βάρων παρὰ τοῦ μέρους τοῦ αὐ-
τοῦ Ξενῶνος· ἕτερον ἀπὸ τοῦ Ἀκρίτου· ἕτερον οἰκήμα
ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου Καταλάκτου. Ξυλοοικήματα τρία
ἀπὸ τοῦ Παπανοῦ· ἕτερον τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ Σφενταρᾶ,
ἕτερον ἀπὸ τοῦ Ἀραβαντινοῦ, καὶ ἕτερον ἀπὸ τοῦ
Αἰγγιδᾶ· ὧν πάντων τὸ ἐνοίκιον καὶ εἰσόδημα γίνε-
ται ὑπέρπυρα ἐπτακόσια. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ Νοσοκομεῖον
τῆς αὐτῆς Μονῆς, Σεβασμίας Βασιλικῆς Αὐράς ἀνε-
δέξατο πρὸ χρόνων ὁ αὐτὸς ἀγιώτατος κατὰ πνεῦμα
πατὴρ τῆς βασιλείας μου καὶ συνεστήσατο καὶ πε-
ριποιήσατο τοῦτο, καὶ κατέστησεν εὐρίσκεισθαι ἐν
αὐτῷ ἔδδομηκότα κραββάτια, κατεφύτευσε καὶ ἐν
αὐτῷ τῷ Ἁγίῳ Ὁρει ἀμπελώνας καὶ ἐλαιῶνας ἐνεκα
διατροφῆς καὶ κυβερνήσεως τῶν ἐν αὐτῷ κατακειμέ-
νων ἀσθενῶν. Εἶτα προσέθηκεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐντὸς τῆς
Θεοφυλάκτου Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τὴν πύλην
τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἀπὸ τινος Εὐδοκίμου τοῦ
Στραβοσκέλη, ἐξωνηθέντα διὰ πρώτης καὶ δευτέρας
φορᾶς, οἰκήματα μετὰ τῆς νομῆς καὶ περιοχῆς αὐτῶν,
ἅτινα καὶ μετεποιήθησαν καὶ γεγονάσιν ἐργαστήρια,
καὶ τὰ ἐκείσε καρφορεῖα, ἅτινα ἠγοράσθησαν ὑπὸ τοῦ

Βρουεννίου. Τραπεζοτόπια τρία περὶ τὴν αὐτὴν πύλην
ἀπὸ τοῦ Μαγουλᾶ· καὶ πλησίον τούτων ἕξω ἐν τῷ
μεσοκίστρῳ ἕτερον τοιοῦτον τραπέζοτόπιον, ὃ εὐρί-
σκεται συνέγγυς τοῦ Κανάδη· καὶ ἕξω εἰς τὸν αἰγια-
λὸν περὶ τὴν αὐτὴν πύλην ἕτερα ξυλοοικήματα τρία,
ὡς γίνεσθαι καὶ τὴν ἀπὸ τούτων εἰσοδὸν ὑπέρπυρα
διακόσια. Ἀρτίως δὲ ἔταξεν ἵνα τὰ μὲν ἑκατὸν ἀπὸ
τούτων ὑπέρπυρα διδῶνται κατ' ἔτος εἰς ἀγορὰν σακ-
χάρως, ἐμπλάστρων, καὶ ἐτέρων εἰδῶν δυσπορίστων,
καὶ διακομιζῶνται ἐκεῖσε διὰ θεραπείαν καὶ ἴασιν
τῶν ἐν τῷ τοιοῦτῳ Νοσοκομείῳ κατακειμένων ἀσθε-
νῶν μοναχῶν· τὰ δὲ λοιπὰ ἑκατὸν ἵνα ἐνωθῶσι μετὰ
τῶν εἰρημένων ἐπτακοσίων ὑπερπύρων καὶ γίνονται
ὁμοῦ ἀπτακόσια ὑπέρπυρα· καὶ ἀγοράζηται δι' αὐτῶν
σίτος παρὰ τῶν Αὐριωτῶν μοναχῶν ἢ ἀπὸ τῶν ἐν-
ταῦθα ἢ ἀλλαχοῦ, ἔνθα ἂν δῆλον ὅτι φανῆ καὶ δόξη
λυσιτελεῖς καὶ συμφέρον, καὶ ἀποκομιζήσεται ἐκεῖσε,
συνεργεῖ Θεοῦ καὶ βοηθεῖ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτό-
κου, στέργουσα τοῦτο καὶ ἀποδεχομένη καὶ ἡ Βασι-
λεῖα μου, διορίζεται ἐνεργεῖσθαι διὰ παντός τοῦτο
οὕτως κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην καὶ θέλησιν καὶ δικ-
ταξίν ἀπαραιτήτως καὶ χωρὶς εὐρεσιλογίας, καὶ
μήτε παρὰ τῶν Αὐριωτῶν ἀκυρωθῆναι πώποτε, διὰ
προφάσεις δοκούσας ἀναγκάσας, μήτε παρ' οἰουδήτι-
νος ἐτέρου, καὶ εἴτι δὲ περιττεύει κατ' ἔτος ἀπὸ
τοῦ εἰσοδήματος τοῦ δικληθέντος ἀμπελώνας καὶ
ἐλαιῶνος ὀφείλει δίδεσθαι καὶ τοῦτο πρὸς τὴν εἰρη-
μένην Σεβασμίαν Μονὴν τῆς Βασιλείας μου τὴν Αὐ-
ρα. Τὰ τε σὺν πρότερον ὡς δεδήλωται καὶ τὰ νῦν
ἀνατεθέντα καὶ προσκυρωθέντα τῇ τοιαύτῃ Μονῇ
κτήματα παρὰ τοῦ εἰρημένου ἀγιωτάτου κατὰ πνεῦ-
μα πατρός τῆς Βασιλείας μου, καθέξει αὐτὴ καὶ νε-
μηθήσεται τῇ ἰσχύϊ καὶ δυνάμει τοῦ παρόντος Χρυ-
σοβούλλου λόγου τῆς Βασιλείας μου, καθὼς παρεδό-
θησαν ταύτῃ παρ' αὐτοῦ ἀναγκαιρέτως καὶ ἀναπο-
σπάστως καὶ τέλους καὶ βάρους ἀνώτερα κατὰ τὴν
περίληψιν τῶν ἐπιχορηγηθέντων τῷ δηλωθέντι εὐα-
γεῖ Ξενῶνι τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰαματικοῦ
Παντελεήμονος Χρυσοβούλλων τῶν αἰοδιμῶν καὶ μα-
καριστῶν βασιλέων τῶν ἁγίων μου αὐθεντῶν, τοῦ τε
προπάππου καὶ τοῦ πατρός τῆς Βασιλείας μου, καὶ
ὡς δικληθῆναι τὰ γεγονότα ἐπ' αὐτοῖς πρατήρια,
καὶ λοιπὰ ἐγγράφα δικαιώματα, μηδεμίαν εὐρίσκουσα
διενόγησιν καὶ καταδυναστεῖαν καὶ δικαιοσύμῳ ὅπως
τινα ἐπὶ τῇ κατοχῇ καὶ νομῇ καὶ δεσποτεῖα τῶν
εἰρημένων κατὰ μέρη κτημάτων, ἢ παρὰ τοῦ μέρους
τοῦ δικληθέντος Ξενῶνος, διὰ τὸ εἶναι καὶ εὐρίσκε-
σθαι ἐμπειρητημένα καὶ καταγεγραμμένα εἰς τὰ
γεγονότα αὐτῷ ὡς δεδήλωται Χρυσόβούλλω, ἢ μὴν
παρ' ἐτέρου τινὸς τῶν ἀπάντων, ἔχουσα τε ἐπ' ἀδείας
συνιστᾶν ταῦτα καὶ βελτιοῦν καὶ ἐπὶ τὸ κρεῖττον
προάγειν καὶ ἀποκαθιστᾶν κατὰ πάντα τὸν ἐγγω-
ροῦντα καὶ δυνατὸν αὐτῇ τῷ ὄντι, καὶ ὡς προαιρείται
καὶ βούλεται· ἐπειδὴ καὶ ἦν ἂν ἐργάσθηται τὸ
μέρος τῆς Μονῆς ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἐπίδοσιν
καὶ ἐπαύξεισιν καὶ βελτίωσιν καὶ ταύτην καθέξει

και νεμηθήσεται ἐν ἀνενοχλησίᾳ πάσῃ διακτηρομένην. Εἰς γὰρ τὴν τούτων ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν καὶ διηνεκῆ καὶ μόνιμον καὶ ἀκατάλυτον κατάστασιν καὶ ὁ παρῶν Χρυσόβουλλος λόγος τῆς βασιλείας μου κατὰ ζήτησιν τοῦ πολλάκις εἰρημένου κατὰ πνεῦμα ἀγιωτάτου πατρὸς τῆς Βασιλείαν μου γεγονός καὶ ἀπολυθεὶς ἐπεχορηγήθη καὶ ἐπεβραβεύθη τῆ Σεβασμίᾳ Μονῇ τῆ Λαύρα ἐκτεθείς κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τῆς ἐνισταμένης ἐνδεκάτης ἰνδικτιῶνος τοῦ ρωνι' ἔτους (=1342μ. Χ.) ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡμέτερον εὐσεβὲς καὶ Θεοπρόβλητον ὑπεσημῆνατο κράτος.

† Ἰωάννης ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς Βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων ὁ Παλαιολόγος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ DOPPLER-FIZEAU,*

δι' ἧς ἐπιτρέπεται ὁ διὰ τῆς φωτοαναλύσεως προσδιορισμὸς τῆς ταχύτητος τῶν ἀστέρων κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὀπτικῆς ἀκτίνος.

Ἀρχὴ τοῦ Doppler.— Μετὰ τοιαύτην, οὐσιαστικὴν ὄντως, ἱστορικὴν προεισαγωγὴν, ὁ συγγραφεὺς ἀρχεῖται ἱστορικῶς τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀρχῆς τοῦ φυσικομαθηματικοῦ Χριστιανοῦ Doppler, γεννηθέντος ἐν Σαλτσβούργῳ τῷ 1803 καὶ ἀποβιώσαντος ἐν Βενετίᾳ τῷ 1853, ὅστις πρῶτος συνέλαβε τὴν ιδέαν τῆς ἐπιδράσεως τῆς σχετικῆς κινήσεως ἡχητικῆς ἢ φωτεινῆς πηγῆς ἐπὶ τοῦ ἤχου ἢ τοῦ φωτός, οὕτως ἀντιλαμβάνεται παρατηρητῆς τις, ιδέαν διατυπωθεῖσαν εἰς περίπτωσιν ὑπόμνημα (περὶ τοῦ χρωματισμένου φωτός τῶν διπλῶν ἀστέρων καὶ ἀλλῶν τινῶν ἀπ. ἀστέρων) δημοσιευθὲν τῷ 1842 ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι τῆς Βασιλικῆς ἐταιρίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Βοημίας. Ἡ ἀρχὴ αὕτη τοῦ Doppler δύναται νὰ διατυπωθῆ ὡς ἑξῆς:

Θεωρήσωμεν ἀκίνητον πηγὴν κυμάτων, ὧν οἱ παλμοὶ διαδίδονται μετὰ τινος ταχύτητος· παρατηρητῆς τις, ἐπίσης ἀκίνητος, θὰ δεχθῆ ἀριθμὸν τινα παλμῶν ἴσον πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς αὐτῆς πηγῆς παραγόμενον ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ· ὁ ἀριθμὸς οὗτος χαρακτηρίζει τὸ ὕψος τοῦ ἤχου, ἐὰν ἡ παλλομένη πηγὴ εἶνε ἡχητικῆ, τὸ χρῶμα δὲ τοῦ φωτός, ἐὰν αὕτη εἶνε φωτεινῆ.

Ἐπιθέσωμεν ἤδη τὸν παρατηρητὴν κινούμενον, οἷον ἀπομακρυνόμενον τῆς πηγῆς, βαίνοντα δηλαδὴ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαδόσεως τῶν κυμάτων· ὁ παρατηρητῆς οὗτος θὰ δεχθῆ ἐν τῇ μονάδι τοῦ χρόνου ἀριθμὸν τινα παλμῶν μικρότερον τοῦ ὑπὸ τῆς πηγῆς παραγομένου, διότι βαίνει κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τῶν παλμῶν· δὲν θὰ ἐδέχετο μάλιστα οὐδένα τῶν παλμῶν τούτων ἐὰν ἔβαινε μετὰ τῆς αὐ-

τῆς μετ' αὐτῶν ταχύτητος. Ἐκ τούτου ἐπεταὶ ὅτ ὁ παρατηρητῆς ἀπομακρυνόμενος τῆς ἡχητικῆς πηγῆς θὰ ἀντιληφθῆ ἤχου βαρύτερου τοῦ τῆς πηγῆς, διότι ἡ κλίμαξ τῶν ἤχων, ἀπὸ τοῦ ὀξέος πρὸς τὸν βαρῦν, χαρακτηρίζεται ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παλμῶν ἐν τῇ μονάδι τοῦ χρόνου· κατὰ τὴν περίπτωσιν λευκῆς φωτεινῆς πηγῆς, ὁ παρατηρητῆς θὰ ἀντιληφθῆ φωτὸς μᾶλλον ἐρυθροῦ, διότι ἡ κλίμαξ τῶν χρωμάτων τοῦ φάσματος, ἀπὸ τοῦ ἰκθύϊνου πρὸς τὸ ἐρυθρὸν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν κλίμακα τῶν ἤχων ἀπὸ τοῦ ὀξέος πρὸς τὸν βαρῦν.

Ἄντιστρόφως, τοῦ παρατηρητοῦ πλησιάζοντος πρὸς τὴν παλλομένην πηγὴν, ἢτοι βαίνοντος πρὸς συνάντησιν τῶν κυμάτων, ὁ ἀριθμὸς τῶν παλμῶν, οὗς θὰ ἀντιληφθῆ οὗτος ἐν τῇ μονάδι τοῦ χρόνου θὰ εἶνε μεγαλειότερος· ὁ ἤχος λοιπὸν θὰ φανῆ ὀξύτερος ἢ τὸ λευκὸν φῶς μᾶλλον ἰκθύϊνον.

Ἐπιθέσωμεν τὴν παλλομένην πηγὴν ἐν ἀκίνησίᾳ καὶ τὸν παρατηρητὴν κινούμενον· οἱ αὐτοὶ λόγοι θὰ ὠδήγουν ἡμᾶς εἰς συμπεράσματα ἀνάλογα, ἐὰν ἡ πηγὴ ἦτο κινητῆ, ἀπομακρυνομένη ἢ πλησιάζουσα πρὸς τὸν ἀκίνητον παρατηρητὴν· ἐκ τούτου προφανῶς ἐπεταὶ ὅτι ὁριστικῶς ἐπιδραῖ ἐπὶ τοῦ φαινομένου μόνον ἡ σχετικὴ κίνησις, ὅπερ ἐπιτρέπει ἡμῖν, πρὸς ἀπλοποιήσιν τῶν συλλογισμῶν ἢ τῶν ὑπολογισμῶν, νὰ ὑποθέσωμεν πάντοτε τὸν παρατηρητὴν ἀκίνητον, ἐν κινήσει δὲ τὴν παλλομένην πηγὴν.

Ἰδοὺ ἄλλως τὰ σημαντικώτερα συμπεράσματα τοῦ Doppler.

α) *Διὰ τῆς προσεγγίσεως* (τοῦ φωτεινοῦ ἀντικειμένου), ἢ ἔντασις τοῦ φωτός βαίνει πάντοτε ἀξιοσημειωμένη: ὁ χρωματισμὸς, κατὰ τὴν ἀξιοσημειωμένην ταχύτητα, μεταπίπτει ἀπὸ τοῦ λευκοῦ πρὸς τὸ πράσινον, εἶτα πρὸς τὸ κίτρινον καὶ τέλος πρὸς τὸ ἰκθύϊνον.

β) *Διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως*, ἢ ἔντασις τοῦ φωτός βαίνει ἐλαττωμένη καὶ τὸ λευκὸν φῶς μεταπίπτει βαθμιδῶν ἀπὸ τοῦ κίτρινοῦ πρὸς τὸ χρυσοῦν καὶ τέλος πρὸς τὸ ἐρυθρὸν. Ἐν τούτοις, ἐὰν τὸ φῶς ἐπέστη ἤδη χρωματισμὸν τινα, οἷον κίτρινον, ἢ μεταβολὴ τῶν χρωμάτων ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ χρώματος τούτου, ὡς σημειοῦται τοῦτο ἐν α καὶ β.

γ) Ἐὰν ἡ ταχέτης ἀστὴρ τινὸς ἐν κινήσει μεταβληθῆ, τὸ χρῶμα αὐτοῦ καὶ ἡ ἔντασις ἐφίσταται μεταβολῆν καὶ δυνατόν πάντοτε νὰ συμβῆ ὥστε ἀστὴρ τις μετὰ πάροδον χρόνου τινὸς νὰ φανῆ εἰς ἡμᾶς ἔχων διαδοχικῶς ἀπᾶντα τὰ χρώματα τοῦ φάσματος.

Ἐπὶ τούτοις ὁ συγγραφεὺς παρατηρεῖ ὅτι ὁ Doppler εἰς οὐδεμίαν προέβη πειραματικὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς θεωρίας του, περιωρίσθη δὲ ἀπλῶς νὰ ἐπικαλεῖται τὴν ὑπαρξίν τῶν συμπληρωματικῶν χρωματισμῶν οὗς παρουσιάζουσι διπλοὶ τινες ἀστέρες· τοῦτο διὰ τὸν Doppler εἶνε ἀναμφισβήτητον τεκμήριον δύο κινήσεων γινομένων κατ' ἀντίθετον φορᾶν. Προβαίνει δὲ καὶ περαιτέρω· δὲν διστάζει νὰ ἀποδώσῃ

* Ἰδε ἀριθ. 8, σελ. 115—117.

τὰς μεταπτώσεις τοῦ χρώματος, ἃς ὑπέστησαν ἀστέρεις τινές, εἰς μεταβολὴν τῆς ταχύτητος τῶν ἀπλανῶν τούτων.

Ὁ Cornu ἀναφέρει τὰς ἀντιρρήσεις, αἵτινες παρασημασθήσαν ἔκτοτε ὑπὸ τῶν μὴ παραδεξαμένων τὰς θεωρίας τοῦ Doppler σοφῶν καὶ ἰδίᾳ τὰς τοῦ Ὀλλανδοῦ φυσικοῦ Buys-Ballot, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1844 ἔλαβεν ὡς ἀντικείμενον διατριβῆς τὰ συμπεράσματα τοῦ Doppler.

«Ἡ θεωρία τοῦ Doppler, ἔγραψεν ὁ Ballot, ἔχει ἀνάγκη ἐπιβεβαιώσεως: ἐν τούτοις φρονῶ ὅτι δὲν ἔπαρκει ὅπως ἐρμηνεύσῃ τὰ χρώματα τῶν διπλῶν ἀστέρων.»

Ἱστορεῖ δὲ ὁ συγγραφεὺς τὴν ὑπὸ τοῦ Buys-Ballot γενομένην ἐπαλήθευσιν τῆς θεωρίας τοῦ Doppler προκειμένου περὶ ἤχου καὶ τὰς ἀντιρρήσεις αὐτοῦ κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς θεωρίας ταύτης ὡς πρὸς τὰς φωτεινὰς πηγὰς διὰ τῶν ἐξῆς:

Ἀδύνατον ὄντος νὰ εὑρεθῇ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ταχύτης σχετικῆ τοῦ παρατηρητοῦ ἢ τῆς πηλομένης πηγῆς, δυναμένη νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, ὁ Buys-Ballot, προσέτερε εἰς τὰ ἡχητικὰ κύματα, ὧν ἡ ταχύτης τῆς διόδου εἶνε περίπου ἑκατομμυριακῆς μικροτέρα τῆς τῶν φωτεινῶν κυμάτων. Ἔθεσεν ἐντὸς ἀνοικτῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης, βαινούσης ἀπὸ Οὐτρέχτης εἰς Maarsen μετὰ ταχύτητος ποικιλοῦσης ἀπὸ 5—20 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, παρατηρητὰς φέροντας μουσικὰ ὄργανα· ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εὗρισκοντο κατὰ διαστήματα ὄμιλοι παρατηρητῶν καὶ μουσικῶν. Οὕτως ἕκαστος τῶν ὀμίλων ἠδύνατο νὰ κἀμῃ τρεῖς παρατηρήσεις: τὴν πρώτην κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ἡχητικῆς πηγῆς, τὴν δευτέραν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διόδου, καὶ τὴν τρίτην κατὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν· εἰς ἑκάστην τῶν τριῶν τούτων περιπτώσεων ὑπελόγιζον τὸ μεταβαλλόμενον ὕψος τῶν ἀκουσθέντων ἤχων. Γινώσκοντες δὲ ἄφ' ἑτέρου τὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου καὶ τὴν τῆς ἀμαξοστοιχίας, κατεῖχον πάντα τὰ διδόμενα τὰ ἀπαιτούμενα εἰς τὸν τύπον τοῦ Doppler.

Τὰ ἐποτελέσματα ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικὰ.

Οὕτως, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ἡχητικὰς πηγὰς, τὰ πορίσματα τοῦ Doppler ἦσαν ἀκαταμάχητα· ἀλλ' ἄρ' ἔτι τὸ αὐτὸ συνέβηκεν προκειμένου καὶ περὶ τῶν φωτεινῶν πηγῶν;

Ὁ Buys-Ballot εὐκόλως ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐρμηνεία τοῦ χρωματισμοῦ τῶν ἀστέρων, ἣν ὁ Doppler στηρίζει ἐπὶ τῆς θεωρίας του, δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ τὸν πειραματικὸν ἔλεγχον καὶ ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ παραχθῶσιν αἱ μετατροπαὶ τοῦ χρώματος τῶν φωτεινῶν πηγῶν διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς κινήσεως.

Ἐὰν τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ἦτο αὐστηρῶς ὁμογενές (ἦτοι ἀνόλογον πρὸς τινὰ ἀπλοῦν μουσικὸν ἦχον ὁρισμένου ὕψους), θὰ ἦτο πιθανὴ ἀλλοίωσις τῆς τοῦ χρώματος ἀνόλογος πρὸς τὴν τοῦ ὕψους τοῦ ἤχου· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ ὑποθεθῶσι τηλι-

καῦται ταχύτητες, οἷας οὐδὲν ἀστρονομικὸν φαινόμενον ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ὑποθέσωμεν. Τῆς ἀλλοιώσεως δὲ τῶν χρωμάτων ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὰς μεγίστας ἀστρονομικὰς ταχύτητας, οὐδεμίαν θὰ ἐλαμβάνομεν ταύτης γνῶσιν. Ἐνταῦθα λοιπὸν ὑπάρχει ἀδύνατον τι καθαρῶς φυσιολογικόν.

Ἄλλ' ἡ μεγίστη πλάνη τοῦ Doppler καταφαίνεται ἐναργῶς ἐὰν ληθῇ ὑπ' ὄψει τὸ πολυσύνθετον τῆς συστάσεως τοῦ φωτός ἢ γενικώτερον τῆς ἀκτινοβολίας τῶν ἀστέρων.

Τῶ ὄντι, καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι, ἕνεκα τῆς σχετικῆς κινήσεως τῆς φωτεινῆς πηγῆς, ἡ ἀλλοίωσις τοῦ χρώματος θὰ εἶνε ἀρκούντως μεγάλη, ὥστε αἱ ἐρυθραὶ ἀκτίνες νὰ μεταπέσωσιν εἰς χρυσαῖς, αὗται εἰς κιτρίνας καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τῶν ιανθίνων, αἵτινες ἀποβάσκει ὑπερικίθινοι (ultra-violet) νὰ καταστῶσιν ἀόρατοι, οὐδὲν ἔπεται ὅτι τὸ ἐρυθρὸν φῶς ἀρχνίζεται καὶ ὅτι τὸ ἀρχικῶς λευκὸν φῶς τοῦ ἀστέρος θὰ ἀποβῇ πράσινον. Γνωστόν, τῶ ὄντι, ἀπὸ τοῦ Herschel καὶ τοῦ Melloni ὅτι ὑφίστανται ἀκτίνες ἀόρατοι ἐκτεινόμεναι κατὰ πολὺ πέραν τοῦ ἐρυθροῦ· αὗται λοιπὸν, ἕνεκα τῆς κινήσεως τῆς φωτεινῆς πηγῆς, θὰ ὑποστῶσι μετάπτωσιν κατὰ τὴν αὐτὴν τῶν λοιπῶν φασμάτων καὶ ἐπομένως θὰ ἀποβῶσιν ἐρυθραὶ· οὕτω θὰ παραχθῇ ἐν τέλει διαδοχικὴ μετακίνησις ὅλων τῶν μερῶν τοῦ φάσματος, ἥτις οὐδεμίαν θὰ ἐπιφέρῃ ἀλλαγὴν τοῦ χρώματος, καθ' ὅσον αἱ εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ φάσματος εἰσερχόμεναι ἀκτίνες θὰ ἀντικαθιστῶσι τὰς ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἄκρου ἐξερχόμενας.

Τοιαύτη ἡ ἔκθεσις τῶν σοβαρῶν ἀντιρρήσεων τοῦ Buys-Ballot εἰς τὴν ἐπὶ τῶν φωτεινῶν κυμάτων ἐφαρμογὴν τῆς θεωρίας τοῦ Doppler. Ὁ συγγραφεὺς παρατηρεῖ ὅτι αἱ εἰς τὰς ἐπιρρίσεις τοῦ Buys-Ballot ἀπαντήσεις τοῦ Doppler εἶνε καὶ ἀπὸ φυσιολογικῆς καὶ ἀπὸ φυσικῆς ἀπόψεως ἀσθενεῖς· διότι οὗτος ματαίως ἀγωνίζεται νὰ ἀποδείξῃ, ἄφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ὁ ἡμέτερος ὀφθαλμὸς δύναται νὰ διακρίνῃ πλέον τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου φωτεινῶν ἀποχρώσεων διαφόρων, ὅπερ θὰ ἐξήρκει πρὸς διὰ γινῶσιν τῶν ποικιλιῶν τῶν χρωμάτων, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἀποκρούει ὡς ἀπαραδέκτον τὸ τοσοῦτον καλῶς ἀποδεδειγμένον γεγονός τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀκτινοβολίας πέραν τῶν ὀρίων τοῦ ὄρατου φάσματος.

Τὰ ἀνωτέρω σημειοῦνται ἐνταῦθα ἀπλῶς ἵνα δειχθῇ ἡ θέσις τοῦ ζητήματος τέσσερα ἔτη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὑπομνήματος τοῦ Doppler, ὡς καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα σύγχυσις, καὶ ἐν αὐτῶ τῶ πνεύματι τοῦ συγγραφέως, προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ φωτός τὸ τοσοῦτον καλῶς βεβαιωθὲν ἐπὶ τῶν ἡχητικῶν κυμάτων ὄρατον θεώρημα αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῆς συζητήσεως ταύτης ἔπεται, ὡς παρατηρεῖ ὁ συγγραφεὺς, ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ Doppler, μεθ' ὅλον τὸ εὐφρὸν αὐτῆς, δὲν ἔχει ἐν τῇ ἀστρονομικῇ ὀπτικῇ ἢ καθαρῶς θεωρητικῇ μόνον ἀξίαν, καθ' ὅσον τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνακλύψαντος αὐτὴν προτεινόμενον εἶδος παρατηρήσεων πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς κινήσεως

των φωτεινῶν πηγῶν ἀδύνατον εἶνε νὰ δώσῃ ἢ ἀποτελέσματα ἀνέφικτα ἢ καὶ ὀλοσχερῶς μηδαμινά.

Εἶτα ὁ συγγραφεὺς, σημειῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἡ πειραματικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ θεωρήματος τοῦ Doppler ἐπιτυχάνει μὲν εὐκόλως προκειμένου περὶ μουσικοῦ φθόγγου, ἐν ᾧ τὸ ἡχητικὸν κύμα εἶνε ἐνιακίας περιόδου, ἀδύνατον δὲ νὰ ἐπιτύχῃ προκειμένου περὶ φωτός, ὡς διευτυπώθη ὑπὸ τοῦ Doppler, καθ' ὅσον φωτειναὶ πηγαί, ὅπως οἱ ἀστέρες, παρέχουσι πολυσύνθετον κρᾶμα κυμάτων, ὧν αἱ περίοδοι διαφέρουσι κατὰ βαθμοὺς ἀνεπαισθήτους, παρατηρεῖ ὅτι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθοῦς σχέσεως τοῦ φωτός πρὸς τὸν ἥχον, ἀνάγκη νὰ εὐρεθῇ μέθοδος πειραματικὴ δι' ἣς νὰ χωρισθῇ ἰδιαιτερον φωτεινὸν κύμα, εὐκόλως δι' ἰδίου χαρακτηριστικοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πάντων τῶν λοιπῶν ἀναγνωριζόμενον μεθ' ὅλην τὴν ἐπίδρασιν τῆς κινήσεως τῆς πηγῆς. Τὸ πρόβλημα σήμερον, ὅποτε ἡ φωτοανάλυσις παρέχει μεθόδους ἐπιτρεπούσας τὸν χωρισμὸν, τὴν διάταξιν καὶ τὴν κατάρταξιν ἐπὶ κλίμακος ἀκριβῶς ὠρισμένης τῶν διαφορῶν φωτεινῶν ἀκτίνων, εὐκόλως λύεται· κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως ἐκείνην μεταξὺ τοῦ θεωρήματος τοῦ Doppler καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν φωτεινῶν κυμάτων ὑπῆρχε σπουδαίον τι χάσμα, ὅπερ δὲν κατάρθωσαν νὰ ὑπερπηθῆσωσιν.

(*▲κολουθεῖ).

H. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

Α Δ Α

•••

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ.

Α'.

Ἐδεῖπνον—μὴ θελήσῃτε νὰ μάθητε ποῦ, πότε·
εδεῖπνον μετὰ θαλερᾶς παρθένου οἱ ἰππῶται.

Τὸ δεῖπνον ἦτο λιπαρὸν· διάκονοι τὸν οἶνον
ἐντὸς κυπέλλων γλαφυρῶν ἐκίρων χρυσταλλίνων
τῆς ὀροφῆς, τῶν ὀθονῶν δεινῶς μαστιζομένων
ὑπὸ βυσμάτων φιλῶν ἐκπωματιζομένων.

Ἐδεῖπνον, οἶνον ἔπινον, τὸν στόμαχον ἐπλήρουν,
καὶ μεταξὺ τερπόμενοι οἱ σύνδειπνοι ἐλήρουν.
Καὶ ὅτε τὰ ἐπίδειπνα καὶ τὰ τραγηματώδη
προσῆλθον, ἀντ' αἴθωπος ἀφρώδη, μελιτώδη
τὸν καμπανίτην δέχονται χρυσῶν κυλίκων βάθη,
καὶ . . . τί συνέβη ἔπειτα, πᾶς τις ποθεῖ νὰ μάθῃ.

Β'.

Λοιπὸν, ἀφοῦ καὶ ἔφαγον καὶ ἔπινον, ἡ Ἄδα
λαλεῖ πρὸς τὴν εὐτράπελον τῶν ἰπποτῶν ἐπτάδα.
« Κοιψοὶ μου φίλοι, εὐγενεῖς, καλλίμορφοι ἰππῶται,
« ζωροὶ συνδαιτημένους μου καὶ εὐθυμοὶ συμπῶται,
« χαρίζοι Κύριος ὑμῖν ὥρας μακρὰς, ἀνέτους!
« Τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς ἐκάστου νέου ἔτους
« ὅποτε μεσονύκτιος ἐπαιωρεῖται ὥρα,
« εἴθιται νὰ προσφέρωμεν τοῖς κεκλημένοις δῶρα.

« Νῦξ εἶναι τῆς παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους ἡδε,
« καὶ ὥρα μεσονύκτιος ἐγγίζει, εὐπατρίδαι.
« Καὶ δὴ δωρήσομαι ὑμῶν ἐνὶ καὶ μόνῳ δῶρον
« καλὸν, τιμῆν, ἀελλπον, τιμῆς, ἀγάπης φόρον».

Γ'.

Οἱ νέοι ἐπευφύμησαν, οὐς ἔρωσ διαφλέγει.

Τὸν λόγον συνεχίζουσα ἡ Ἄδα τάδε λέγει·

« Ραοῦλ, Ἐδγάρ, Ἐδμῶν, Γενέ, Βίκτωρ, Ὁσκάραϊ· Ὁθων,

« ἡ Ἄδα ταύτη τῇ νυκτὶ ἐνὸς πληροῦ τὸν πόθον·

« ἐνὸς ὑμῶν ἡ σύντροφος γενήσεται τῶν τῆδε. »

« Τίς οὗτος; » ἀνεβόησαν ὁμοῦ οἱ εὐπατρίδαϊ·

— « Τίς οὗτος; ὁ τὸ κάλλιστον μελλῶν μοι δοῦναι δῶρον».

Οἱ πάντες ἀπεδέξαντο τὸν προταθέντα ὄρον.

« Ἐν ἔτι ὑπολείπεται, εἶπεν ἡ Ἄδα τότε·

« λόγον τιμῆς ἰπποτικῆς τῇ μελλονύμφῳ δότε,

« ὅτι προστάται ἔσθετε αὐτῆς καὶ τοῦ συμβίου,

« τοῦ προκριθέντος ἐξ ὑμῶν, οἱ ἄλλοι διὰ βίου».

« Λόγον τιμῆς! » ἀνέκραξαν καὶ οἱ ἐπτά.— « Ἰππῶται,
δεῦτε, τὸ δῶρον ἕκαστος περιτροπάδην δότε! »

Δ'.

Τῇ λέγει πρῶτος ὁ Ραοῦλ· « Ἐγὼ, γλυκεῖα Ἄδα,
χρυσότευκτον οἰκοδομῶν δωροῦμαί σοι πατῆρα».

« Ἐγὼ δὲ, λέγει ὁ Ἐδγάρ· «δῖφρον καὶ ζευγος ἴππων».

Καὶ ὁ Ἐδμῶν· «προσφέρω σοι ἀνάκτορον καὶ κῆπον».

Ἐὸ δὲ Ρενέ· «χαρίεσσα καὶ ἐρωτῶπις Ἄδα,

σκούδων ἐγὼ δωροῦμαί σοι στιλβόντων μυριάδα».

Ἐὸ Βίκτωρ λίθους ἰνδικοῖς στεφάνην ἠνθισμένην

προσφέρει· πόρπην ὁ Ὁσκάρ τιμῆς πολλῆς, ἀθήους·

Ἐὸ Ὁθων δὲ, τὴν δεξιὰν ἀπλῶν ἐπὶ τοῦ στιβίου·

« Ἰππότης, λέγει, ἄπορος τυγχάνω καὶ πληθεῖος·

« ὦ δεῖξαι, Ἄδα, τὴν ἐμὴν λατρείαν ἰσοβίως! »

Ε'.

— « Νικᾶς, ὦ Ὁθων! Ὁ ἐμὸς καὶ σὺ, τοῦντεῦθεν βίος

« ἀρρήκτοις δέονται δεσμοῖς! Ἰμῶν τῶν ἐξ τὰ δῶρα,

« ἔστωσαν προῖξ. Ἀκούσατε, ἡ δωδεκάτη ὥρα

« σημαίνει». Ἐπεκρότησαν οἱ ἡττηθέντες τότε

καὶ ἀνεβόησαν κοινῇ· « Ἄδα, ὁ γάμος πότε; »

ΣΤ'.

Ἡ μήτηρ τῆς εὐώπιδος παρθένου ἡ πρεσβυτικὴ
εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἶπεν· « Ὁ λευίτης
« ἐν τῷ ναῖσκῳ τῷ ἐγγὺς τὸ ζευγος ἀναμείνει.

« Χρυσοῦν προχέουσι τὸ φῶς λαμπτήρες ἀνημμένοι

« ἐκεῖ. Χωρεῖτε, νέοι μου, ζευγος χαρίτων, γῶρει! »

Ζ'.

Πρὸς τὸν ναῖσκον βαίνουσιν ὁ Ὁθων καὶ ἡ κόρη.

Ἰππῶται, μήτηρ, οἰκετῶν πληθὺς καὶ κορασιδῶν

τὸν γάμον εὐλογοῦμενον ὑπὸ τοῦ θύτου εἶδον·

ἐνῶ δὲ ἤχουν μουσικαί, ᾠδαί, χοροὶ καὶ κρότοι,

τοῦ νέου ἔτους ἔλαμψε χαρμόσυνος ἡ
[πρώτη.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 31 δεκεμβρίου 1892.

ΧΡΙΣΤΟΦ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ.

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

(Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει).

Α'.

Εἶναι ἑσπέρα παραμονῆς τῆς πρώτης τοῦ ἔτους· τὸ ὥχρον φῶς τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐπαύσατο ἐπιχρυσοῦν τὰ χιονόλευκα τοῦ αἰθέρος νέφθα· ἀραιοὶ τινες μόνον ἀστέρες ἐπιστέφουσιν ὡς λαμπεροὶ μαργαρίται τὸ ζοφῶδες μέτωπον τῆς νυκτός.

Ἐν ἐκάστη οἰκίᾳ ἀντηχοῦσι χαρμόσυνα ἄσματα· ἐκάστη καρδιά πανηγυρίζει φαιδρὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νέου ἔτους, τοῦ καινοφανοῦς τούτου τέκνου τοῦ χιονοπάγωνος Κρόνου, ὅπερ οὗτος παρουσιάζει πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀνθρωπότητος, μειδιῶν καὶ ἀκτινοβολοῦν, χρυσοῦν φέρον στέφανον ἐλπίδων καὶ ὀνείρων νέων.

Ἰδοῦ, κτυπᾷ ἡ ὥρα καὶ αἱ καρδίαι πάλλουσιν· ἔτι μικρὸν καὶ τὸ λῆγον ἔτος, ὥχρον καὶ γεγηρακός, φέρον ἐπὶ τῶν νώτων ἄλλων μὲν τὰς εὐλογίας ἄλλων δὲ τὰς μυχίας ἀρχάς, καταβυθίζεται σιγηλῶς ἐν τῷ ἀχανεῖ τοῦ παρελθόντος ὠκεανῷ, ἐν τῷ ὠκεανῷ ἐκείνῳ, ὃς οὐδέποτε ἀποδίδωσιν ὅ,τι ἀπαξ κατέπιεν. ὦ, πόσον καταπληκτικῶς ταχεῖα ἡ πτήσις τοῦ χρόνου! καὶ πῶς οὗτος λεληθότως ἀποφέρει τῆς Ἡθῆς ἡμῶν τὰ δροσὸρράντα ἄνθημα ἐπὶ τῶν πτερυγῶν αὐτοῦ! ἔτι χθὲς ἐτρυφῶμεν ἀμέριμνοι ἐκ τῆς ἀγνῆς χαρᾶς τῆς παιδικότητος, ἧς τὸ μοιραῖον τέρμα, ὡς ζοφερόν σημεῖον ἐπὶ τοῦ τότε πρὸ ἡμῶν ἀπλουμένου ἀπεράντου ὀρίζοντος, τὸ ἀνύποπτον ἡμῶν ὄμμα οὐδύλωσ διέβλεπε· καὶ ἤδη ἡ ἐποχὴ ἡ εὐδαίμων ἐκείνη παρήλθε, καὶ παρήλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ· ἡ ἡδεῖα αὐτῆς μόνον ἀνάμνησις μᾶς φθάνει ἔτι ὡς ἐν σκότει ἀμυδρὰς ἀκτίς μεμακρυσμένου φάρου. ὦ χρόνε, ἀελλοπτέρυγε χρόνε! ποῦ λοιπὸν ἀπάγεις ἀνυπτάμενος τὰ ἄνθη τοῦ βίου ἡμῶν; μὴ ἄρα μεταφυτεύεις αὐτὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰς τοὺς ἀμαρῶντους λειμῶνας τῆς αἰωνιότητος;

Β'.

Ἐν τῷ μόνῳ δωματίῳ πενιχροῦ οἰκίσκου ὥχρος λύχνος διαχέει ἀσθενὲς καὶ ὑποτρέμον φῶς· αἱ τελευταῖαι φλόγες τῆς ἐστίας ἄρχονται κατευναζόμεναι ἐν δὲ τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ νομίζεις ὅτι μυστηριώδεις εἰκόνες ζοφεραὶ ἢ φαιδραὶ, μέλλουσι νὰ διαγραφῶσι· μετ' οὐ πολὺ. Παρὰ τὴν ἐστίαν κἀθηται μελανεῖμων γυνή, ἧς ἡ ὥρα πλὴν γλυκεῖα φυσιολογία ἐκφράζει ψυχικὴν θλιψίν, ἀλλὰ θλιψίν καρτερικὴν· τὴν θλιψίν ἐκείνην τὴν αὐλακοῦσαν τὸ μέτωπον καὶ μαραινοῦσαν τὴν καρδίαν, πλὴν μὴπω δαμάζουσαν τὴν ψυχὴν· καὶ παρ' αὐτὴν ὠραῖος δωδεκαῆτης παῖς ἐρεῖδει τὴν εὐκομιον αὐτοῦ κἀραν ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ στήθους τῆς· εἶναι γλυκὺς καὶ χαριεὺς ὁ παῖς ἐκεῖνος· ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ διαλάμπει ζωρὰ ἀκτίς διανοίας καὶ τὸ μειδιάμα του φέρει παράδοξον εὐγενείας ἔκφρασιν.

Ὁ υἱὸς ἐλάλει πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ μετὰ τῆς θελικαρδίου ἐκείνης χάριτος, τῆς κοσμοῦσης καὶ τοὺς ἐλαχίστους τῶν παιδῶν λόγους, ὅσακις οὔτοι μετ' ἀγγελικῆς ἀφελείας ἀποκαλύπτουσι τὰς ἀγνάς καὶ ἀσπίλους αὐτῶν ψυχὰς πρὸς τῶν πολλὰ ἰδόντων καὶ παθόντων ἐν τῷ πολοπράκτω ταραχῶδει δράματι, ὅπερ ἐπιγράφεται ἀνθρώπινος βίος.

— Ἰδοῦ, μήτερ, ἦλθε τὸ νέον ἔτος· ἐνθυμῆσαι ὅποιον δῶρον μοὶ ὑπεσχέθης προχθές; μοὶ ὑπεσχέθης ἓνα ἀσπασμόν· δός μοι λοιπὸν τὸ δῶρόν σου.

Καὶ ἡ μήτηρ μετὰ γλυκυπύκρου μειδιάματος ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ καθaroῦ τοῦ παιδὸς μετώπου τὸ ποθητὸν φίλημα.

— Μήτηρ, εἶναι ἀληθές ὅτι κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους οἱ ὀμηλικῆς μοὶ παῖδες λαμβάνουσι πλεθρὸν δῶρων, ἀθυρμάτων καὶ ὀπωρῶν; τούτων πάντων ἀσυγκρίτως ἡδύτερον ὑπάρχει τὸ δῶρον, ὅπερ ἤδη παρὰ σοῦ ἔλαβον. Ἐνθυμοῦμαι, πέρυσιν εἰς συμμαθητῆς μου, μοὶ ἐδείκνυε περιχαρῆς μικρὸν πολυτελές χρηματοκιβώτιον, ὅπερ εἶχε δωρήσει αὐτῷ ὁ πατήρ του κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους τὸν ἠρώτησα· «τί σοὶ χρησιμεύει τοῦτο; καὶ ἀπεκρίνατο ἀγερώχως: ἵνα τὸ πληρώσω χρημάτων!» ὦ μήτερ, ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω πλῆρες χρηματοκιβώτιον οὐδὲ πολυτιμα ἀθύρματα· μοὶ ἀρέσκει κἀλλιον ὅταν ἔλθῃ τὸ ἔαρ, τὸ γλυκὺ σμαραγδόφυλλον ἔαρ, νὰ πλέκω στεφάνους ἐκ τῶν εὐθαλῶν μύρτων καὶ τῶν μυροπνύων ῥόδων, ἅτινα εὐρίσκω ἀνθοῦντα ἀνά πᾶν βῆμά μου ἐντὸς τῶν χλωρῶν λειμῶνων. . . . καὶ τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος! . . . ὦ, τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ἄσμα, ὅπερ ἤκουον πέρυσιν, ἐκεῖ, εἰς τὸ βαθύσκιον δάσος, κατὰ τὸ λυκαυγές, πρὶν ἢ ἡ πρώτη ἡλιακὴ ἀκτίς ἀναρπάσῃ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀνθῶν ἀδάμαντας τῆς δρόσου, πρὶν ἢ τὰ πρῶτα ἀνθρώπινα βήματα θορυβήσῃ τὴν ὑπνώτουσαν ἔτι ἡχὴ τῆς κοιλάδος. ὦ, τότε θὰ ἔλθῃ τὸ ἔαρ, νὰ θρέψω πάλιν ῥόδα καὶ οὐρανόχροα μύσσωτα, ν' ἀκούσω πάλιν τὴν ἀγνὴν φωνὴν τῆς ἀηδόνος! Ὅποῖον θέλητρον λοιπὸν ἔχει τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ συμμαθητοῦ μου; δὲν λάμπει πλειότερον τῶν χρυσῶν νομισμάτων, μήτερ, εἶπέ μοι, τὸ διαυγές κῆμα τοῦ ῥύακος ὅτε αἱ χρυσαὶ τοῦ φωτός ἀκτίνες λαμπυρίζωσιν ἐν αὐτῷ; . . . Ἄλλ' οὐχί! θέλω ν' ἀποκτήσω χρήματα. . . σήμερον, πρὶν ἢ ἔτι νυκτώσῃ, διήλθεν ἐνταῦθεν ὥχρον ῥακενδύτον ὄρφανόν, νεώτερον ἐμοῦ· καὶ τὸ τέκνον ἐνδακρυ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπαιτοῦν.

Ἡ καρδιά μου ἐθλίβη, ἠθέλησα νὰ τῷ δώσω τι· ἀλλ' οὐδὲν εἶχον! . . . Ἐπιθυμῶ νὰ γείνω πλούσιος ὅταν ἡλικιωθῶ ἵνα δύνωμαι νὰ ἐλεῶ τὰ ἐπαιτοῦντα ὄρφανά.

Ἡ φωνὴ τοῦ παιδὸς ἡδεῖα ὡς εὐάγγελον χελιδόνος τερέτισμα, ἀντηχοῦσα ἐν τῇ μελαγχολικῇ σιγῇ τοῦ δώματος ἐκείνου, βραθυμῶν ἐσιώπησεν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ σταθιπύου ὕπνου. Ἦτο ὠραία ἡ θεὰ τοῦ τέκνου τὴν κἀραν ἀναπαύοντος ἐπὶ τῶν τρυφερῶν στέρων ἀφ' ὧν ἤντησε τὴν ζωὴν.

Τότε ἡ μήτηρ, μηδὺλως ἔτι μειδιῶσα ἐν τῇ μνηρεὶ σιγῇ, προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἔνθαυρον· καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐψιθύρισαν θρηνηδῶς:

— ὦ τέκνον μου, ἀγνόν μου τέκνον, διὰ τί νὰ ἦσαι ὀρφανόν; λεπτοφύεις ἄνθος, διὰ τί νὰ μαρκίνησαι ἐν τῷ παγερῷ χειμῶνι τῶν συμφορῶν; δὲν εἶσαι ὡς τὰ ἄλλα παιδιὰ· ἔχεις πνεῦμα διέφορον, χάριν ἰδιόζουσαν· ἐπὶ τοῦ μετώπου σου διαβλέπω ἀόριστόν τινα σφραγίδα χαρκατῆρος ἐξόχου· καὶ ἐν τούτοις διέχεις ἐν ἀθλιότητι, οἱ δὲ ἐπιφανεῖς τῆς ἡμέρας ἀπαξιούσι νὰ σοὶ βίψωσιν ἐν βλέμμα τῶν. Ἐν τῷ μεγάρῳ ἔνθα εἰργαζόμενη γῆς εἶδον πολλὰ παιδιὰ πλουσιῶς ἐνδεδυμένα καὶ εὐθύμως ὄνειροπολοῦντα τὰ δῶρα, ἅπερ θὰ λάβωσιν αὐριον· καὶ ὅτε ἐζήτησα παρὰ τῆς μητρός των, τῆς οἰκοδεσποίνης, κατὰ τι πλείονα χρήματα ἐν ἀγοράσῳ ἄθυρμά τι διὰ τὸ τέκνον μου, τὸ μέτωπόν τῆς συνωφρῶθη, ὀργίλως δὲ καὶ ὑπεροπτικῶς μοι ἀπήντησε· «δὲν εἶναι ἀνάγκη τὰ τέκνα τῶν πενήτων νὰ ἔχωσιν ἄθυρματα κατὰ τὸ νέον ἔτος! . . . εἶναι λοιπόν παρὶς οἱ πένητες; γλυκὺ μου τέκνον, εἶσαι παρὶς καὶ σύ:

Θερμὸν δάχρυ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς μητρός κυλισθὲν ἐστάλαξεν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μετώπου τοῦ παιδὸς βαθέως καθεύδοντος, ὡς δρόσου ψεκὰς ἐπὶ κρινου, ὅπερ ἡ ἠδύπνοος αὐρὰ βρυκαλιζεῖ ἐν αἰθρίᾳ ἐαρινῇ νυκτὶ!

Γ'.

Αἱ ζορώδεις σικαὶ τῆς νυκτὸς ἀπανταχοῦ ἤδη ἠπλώθησαν· οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς καὶ τῶν γελῶτων ἐν πᾶσιν οἰκίᾳ βαθυμηδὸν ἐσίγησαν· οἱ πάντες καθεύδουσιν ἤδη ἐλπίζοντες τὴν αὐριον διέφορον τῆς γῆς, ὡσεὶ πρόκειται νὰ φωτίσῃ αὐτὴν ἡλιος ζωηρότερος, ὡσεὶ πρόκειται νὰ ὑποδέξῃται αὐτὴν φύσις γελοεστέρη· ἐν δὲ τῇ βαθεῖᾳ τῆς μεσονυκτίου ὥρας σιγῇ ἡ διέτορος κραυγὴ ἀγρύπνου τινὸς μόνον ἀλέκτορος προσαγορεύει τὸ ἤδη ἀρχόμενον ἔτος.

Ἐν τῷ ψυχρῷ οἰκίσκῳ τῆς γῆρας, ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ λύχνου τὸ ψυχροραγοῦν, ὁ λυσιμέριμος Μορφεὺς ἀοράτως ἐπελθὼν ἐπέκλεισε δι' ἐλαφρᾶς καὶ εὐεργετικῆς θωπείας τὰ κεκμηκότα ἐκείνης βλέφαρα. Ἀλλὰ τίς περίξ λεπτός θροῦς ἀπηχεῖ; ὅποιον ἀφῆς ἀόριστον φῶς κατχυγάζει τοὺς γυμνοὺς τοίχους, τοὺς μόνους κωφαλλοὺς μάρτυρας τῆς μυστηριώδους σκηνῆς; ὦ θάυμα! ἡ λευκὴ πτέρυξ ἀγγέλου ἀστραπηδὸν ἐκ τοῦ αἰθέρος καταπτάντος θροεὶ ἐλαφρῶς καὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἡ οὐρανία λάμψις ἀκτινοβολεῖ! ἰδοὺ ἐπέστη ἐνκέριος ἐπὶ τοῦ ὑπνώτοντος παιδός, οὗ προσήγει τὸ μέτωπον διὰ τῶν πτερῶν καὶ κύπτων ἀσπάζεται αὐτὸν ἐπὶ τὰ χεῖλη· ἡ δὲ θερμὴ του πνοῆ περιχυθεῖσα, εἰσδύει μέχρι βῆθους τῆς καρδίης αὐτοῦ. ὦ μάργος ὀπτασία! Ἀλλ' ἰδοὺ αἰφνης ὁ ἀγγελοσ ἀφίπταται, ἡ αἴγλη αὐτοῦ δύει καὶ ἐνῶ ἡ ἀεροβάτις πτέρυξ του μετ' ἀστραπιαίου τάχους διανύει καὶ πάλιν τὰ αἰθέρια ὕψη, ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κομωμένου παιδός, ζωηρῶς ἐμψυχομένης, ἀνατέλλει γλυκὺ μειδίημα· ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἐξαι-

σίου ὀρχάματος ἐν εἶδει χρυσοῦ ὄνειρου καταλάμπει ἔτι τὸν ὕπνον αὐτοῦ.

Δ'.

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε· τῆς χειμερινῆς εὐδίας ὑπομειδιᾷ ἡ προσηνὴς καλλονή.

— ὦ μήτηρ, ὅποιον ὄναρ! λεγεῖ ὁ παῖς ἀφουπνισθεῖς· εἰς δὲ τὴν ἀνάμνησιν ταύτην τὸ στήθος του θερμαίνεται, τὸ αἶμα ἀνερχόμενον ταχὺ φοινίσσει τὰς πρερεῖς του καὶ τὸ ὄμμα του παραδόξως σπινθηροβολεῖ· ἀκουσιῶς δὲ ἡ ἀφήγησις τοῦ ὀρχάματος ἐξέρχεται τοῦ στόματος αὐτοῦ ὑπὸ μορφῆν ἀφελοῦς ἄσματος.

Τὴν νύχτα εἶδα ὄνειρον· ἄν νᾶπερτ' ἐν' ἀστέρει κατέβηκ' ἓνας ἄγγελος ἔτο πενιχρό μου στῶμα· εἶγε λευκὰ φτερά καθὼς τοῦ Πλάττου περιστέρει. . . καὶ μ' ἔδωσε, καὶ μ' ἔδωσε ἓνα φιλὶ ἔς τὸ στόμα· θαρρῶ πῶς ἴλθε τοῦ Θεοῦ τῇ χάρι νὰ μὲ φέρῃ. . . τί ὄνειρ' ὀλοζώντανο! θαρρῶ τὸ βλέπ' ἀκόμα.

Καὶ τοῦπα γῶ κρυφὰ ἔς ταῦτι ἄν ἔκαμε νὰ φύγῃ: — «Ἀγ! πᾶς τοῦ Πλάστη, ἄγγελε, σ' ὀρκίζω ἔς τὸν αἰθέρα, σ' ὀρκίζω ἔς τὴν χρυσῇ Ἐδέμ, γιὰ τὴν φτωχὴν μητέρα τοῦ νύχτα πλάτ' ἔς τὴν κλίνη μου ὁ στεναγμὸς τὴν πνίγει· πᾶς του γιὰ κάθε δυστυχίᾳ ἔς τὸν κόσμο ἐδῶ πέρα». Καὶ τότε μ' ἔχυσε θερμὴ πνοὴ μέσα ἔς τὰ στήθια. . . ἄγ! ἦταν ὄνειρο αὐτό; μὴ ἦταν ἀλήθεια;

Ἄγγελε, ἔργου ἔς τὸ βαθὺ συννεφιασμένο βράδου καὶ ἔς τῶν ἀθῶων τῶνειρο ἄς λάμπῃ ἡ μορφὴ σου· χύνε ἐλπίδα ἔς τὴν ψυχῇ, ἀγίτινα ἔς τὸ σκοτάδι καὶ χύνε τὸ χαμόγελο ἔς τὴν γῆ τοῦ Παραδείσου.

Ναί! σκόρπα τὸ χαμόγελο ἔς τὰ πικραμένα χεῖλη καὶ πέτα πάλι, φῶς γλυκὸ πρὶν ἢ αὐγὴ μᾶς στείλῃ.

Καὶ ὅταν ἀνθίσουν δροσερὰ τῆς ἀνοιξίς τὰ κάλλη τοῦ θάλλῃ φύλλα τὸ κλαδὶ καὶ ἡ φολιὰ πολυάκρια, ἄγ. χρυσόφτερουγῆ μορφῇ! ἔργου τὴν νύχτα πάλι· δίνε τραγοῦδι ἔς τὰ πουλιὰ, δροσιὰ ἔς τὰ χορταράκια.

Ὁ οὐρανόπεμπτος ἀγγελοσ τῆς νυκτὸς ἐνεφύσησεν αὐτῷ διὰ τοῦ θεοῦ ἐκείνου ἀσπασμοῦ τὴν ποιητικὴν ἐμπνευσιν. Ἦδη ὁ νεαρός ἀοιδὸς ἀτενίζων βρεθῶδῶς πρὸς τὰ ὕψη, προσβλέπει μειδιῶντα τὸν οὐρανόν· μὴ ἄρα εἶναι δι' αὐτὸν τὸ μειδίημα τοῦτο ἰλαρὰ ὑπόσχεσις περὶ μέλλοντος αἰσίου, μέλλοντος δόξης καὶ εὐδαιμονίας, ἐκ μέρους Ἐκείνου ὅστις ἐπέταξεν ἵνα οἱ ἔσχατοι γένωνται πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι;

Ε'.

Ἐτη παρήλθον· ὁ ὀρφανὸς ἀοιδὸς ἠνδρώθη· ἀλλ' ἡδὴ δὲν οἰκεῖ ἔτι ἐν τῷ ψυχρῷ καὶ ταπεινῷ οἰκίσκῳ· δὲν ἐνδύεται πλέον ῥάκη, οἱ δὲ ἐπιφανεῖς τῆς ἡμέρας δὲν ἀτενίζουσιν αὐτὸν μετὰ περιφρονήσεως· ἀλλὰ προσβλέπουσιν ἐνιοὶ ζηλοτύπως τὰς εὐθαλεῖς δάφνας αἰτινες στεφανοῦσι τὸ ἐμπεπνευσμένον αὐτοῦ μέτωπον. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἀργυροβριξ ἤδη γραια, δὲν στένει πλέον ἐν τῇ σιγηλῇ γαλήνῃ τῆς νυκτὸς· ἡ δύσις τοῦ βίου αὐτῆς εἶναι αἰθρία καὶ εὐλαμπῆς ὡς ἡ τῆς παιδρᾶς θερινῆς ἡμέρας.

Εἶναι καὶ πάλιν ἐσπέρα παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους.

Ὁ ἤδη περιδούκος δαφνηστεφής εἶναι συγκεινημένος ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τηρεῖ βαθεῖαν, ἱερὰν ἀνάμνησιν· πρὸ τῆς ἀμυδρᾶς ταύτης εἰκόνας τοῦ πενιχροῦ πλήν προσφιλοῦς γενεθλίου οἰκίσκου, τῶν ψυχρῶν τῆς ἐνδείας νυκτῶν, τοῦ χρυσοῦ τέλους ἀγγέλου τοῦ ἐμφυσήσαντος αὐτῷ τὴν ζωήρρυτον ἐκείνην πνοήν ἐν παρομοίᾳ νυκτί, ἡ καρδία αὐτοῦ σκιρτᾷ· καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν εὐγενῶν τούτων ἀναμνήσεων εὐεργετικώτερος ὑπὲρ ποτε δεικνύται πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Μοίρας προγεγραμμένας ἀτυχεῖς ὑπάρξεις.

Αἴφνης κρούει τις τὴν θύραν περιδούκος.—τίς εἶναι;—Εἶναι γράϊα ῥακένδυτος ἐπαίτις, ἐπὶ τῆς κεκυφιάς ῥάχεως φέρουσα τὸ μογηρὸν ἄχθος τῶν ἐτῶν καὶ τὸ ἐρρυτιδωμένον μέτωπον κύπτουσα πρὸς τὴν γῆν ἐφ' ἧς μετ' οὐ πολὺ ἡ ὁλοή εἰμαρμένη μέλλει νὰ ταυνύσῃ αὐτήν.

Ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἡ τάλαινα ἐπαίτις μετ' οὐ πολὺ καθίζει ἀπέναντι τοῦ περικλεοῦς ποιητοῦ, ὑπὸ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ στέγην. Ὁ αἰοιδός, κατὰ τὸ ἀφελές ὀμηρικὸν ἔθιμον μεταλλάξ τὸν περιπετειώδη βίον τῆς ξένης αὐτοῦ. Ἐκείνη ἀφηγεῖται τρεμούση φωνῇ καὶ μετὰ τὴν εἰλικρινῆ ἔκθεσιν πολλῶν λεπτομερειῶν καταδείκνυται ἀπροσδοκῆτως ὅτι εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἡ εἰπούσᾳ ποτε πρὸς τὴν δυστυχῆ τότε χήραν μητέρα τοῦ ξενίζοντος: «δὲν εἶναι ἀνάγκη τὰ τέκνα τῶν πενήτων νὰ ἔχωσιν ἀθύρματα κατὰ τὸ νέον ἔτος!» Φεῦ! ἦν ποτε πλουσία δέσποινα ὑπὸ σμήνους θεραπειῶν περιστοιχουμένη· δι' αὐτὴν ἦν προωρισμένη ἡ πολυτελεστάτη μέταξ καὶ οἱ λαμπρότατοι ἀδάμξαντες· ἀλλ' ὁ σκοπίμως δοὺς πάντα τούτον τὸν ὄλθον ἀφείλεν αὐτὸν ὥσποτε παρὰ τοῦ Ἰώβ· ἡ δὲ αἴγλη ἐκείνη ἐσθέσθη ὑπὸ τὰ λῆθρος ἐπιπεσόντα ἀνηλεῆ κύματα τῶν βιωτικῶν τρικυμιῶν. Καὶ ἤδη ἡ τάλαινα χήρα καὶ ἄπαις, ἀνάπηρος καὶ ἄελπτος, ἐπαίτει τὸν οἶκτον τῶν ἄλλων, τὸν οἶκτον θναύτη κατὰ τὰς εὐδαίμονας ἡμέρας τῆς ἀπόνως ἠρνεῖτο πρὸς τοὺς δυστυχεῖς. Ὡ τῆς φοβερᾶς τῶν ἀνθρωπίνων μεταβολῆς! Ὡ τῆς αὐστηρᾶς δικαιοσύνης τοῦ τὰ πάντα διέποντος! Ἄλλ' ἡ ἀργυροθριξὶς μήτηρ τοῦ αἰοδοῦ πρὸ τῆς σκληρῶς ποτε αὐτῆ προσενηχθείσης γυναικός, ἤδη δυστυχούς, πρὸ πολλοῦ μεταμεληθείσης, πρὸ τῆς ἐτοιμορρόπου ἤδη θελλοπλήκτου γηραιᾶς δρυός, καταλαμβάνεται ὑπὸ οἴκτου καὶ τοὺς γλυκεῖς γαληνίους ὀφθαλμούς της πληροῦσιν εὐγενῆ δάκρυα. Ὁ δὲ μεγάλθυμος υἱός μετὰ θεμῆς συγκινήσεως λέγει τῇ δυστήνῳ ξένῃ, ἣν παραδόξως ὁ οὐρανὸς τῷ ἀπέστειλεν ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ νυκτί:

— Γύναι! εἶσαι ἤδη δυστυχῆς· τὸ ποτὲ γαῦρον μέτωπόν σου ἐταπεινώθη ἐν τῇ σφοδρᾷ πάλῃ, ἥτις ἀπαρτίζει τὴν ζωὴν κατασυνετριβῆς οἰκτρῶς· ἀλλ' ἡσύχει, τάλαινα! γαληνὴν σὲ ἀναμένει τοῦ λοιποῦ· ζῆθι παρ' ἐμοί· ἀπόλαυε τὴν θέρμην τῆς ἐστίας μου καὶ ἔσο ἀδελφὴ τῆς γηραιᾶς μητρός μου!

Δάκρυα κατανύξεως καὶ εὐλογίας διαδέχονται τοὺς λόγους τούτους, ὑψηλοὺς ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῶν, καὶ ὁ οὐρανὸς μειδιῶν πέμπει καὶ πάλιν ἀράτως φύλακα ἄγγελον ἵνα σκέπῃ διὰ τῶν εὐρειῶν αὐτοῦ καὶ ἀσπίλων πτερύγων τὴν ἱερὰν ἐκείνην στέγην.

ΚΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΒΕΙΣΤΟΥ.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

ὑπὸ Paul Bourget*.

«Καὶ θὰ ἦμην, οὐχὶ εὐτυχῆς, ἀλλ' ἡσυχῶς καὶ ἠυχαριστημένη. Μεθ' ὅλας τὰς ἀθλιότητας τοῦ ἀνευ ἔρωτος γάμου, τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος ἦν τόσον ἐρριζωμένον ἐν ἐμοί, ὥστε θὰ ἔκλινον τὸν αὐχένα ἐν πλήρει ὑποταγῇ εἰς τὸν νέον βίον μου, ἐὰν μὴ περιστάσεις ἔκτακτοι εἶχον ψυχράνει ἐν ἐμοί διὰ τρόπον ἀλήστου καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτι ἔτους τοῦ γάμου μου, τὴν πρὸς τὴν τιμιότητα τοῦ χαρακτῆρος τάσιν ἐκείνην, ἥτις ἦν ἡ μυστικὴ θησαυκία τῆς καρδίας μου, ὡς κορασίδος καὶ ὡς νεάνιδος καὶ ὡς γυναικός. Δὲν θὰ σοὶ ὠμίλουν περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ὡς πράττω, φίλε μου, ἐὰν ἡ δίκη, ἥτις ἐκινήθη κατὰ τοῦα. Ὡδρῷ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν δὲν ἀπεκάλυπτεν ἔλλειψιν λεπτότητος καὶ ἀσυνειδησίαν, ἣν μόνη ἐπὶ πολὺ ἐγνώριζαν. Πρέπει ἐπίσης νὰ σὲ φέρω εἰς θέσιν, οἶονεὶ νὰ θίξῃς διὰ τοῦ δακτύλου τὴν φύσιν τῶν ἰδεῶν μου περὶ τοῦ συζύγου μου κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου ἡμῶν διὰ νὰ ἐννοήσῃς κάλλιον ὅλον τὸν πόνον τοῦ κτύπου, ὃς κατηνέχθη κατ' ἐμοῦ. Ἐν τῷ κ. Ὡδρῷ ὑπάρχουσι δύο διακεκριμένα ὄντα. Ἐκείνο, ὅπερ δεικνύει εἰς τὸν κόσμον, χάριν, εὐπροσήγορον, σχεδὸν σύνθητες, γενναίοφρον ἐκ φύσεως καὶ ἐξ ὀπισθολογισμοῦ καὶ τὸ ἕτερον, ἐκείνο, ὅπερ κερδαίνει χρήματα καὶ δημιουργεῖ κερδοσκοπίας, τὸ ἀνοικτίρμον, τὸ θηριώδες, τὸ ἐστερημένον λεπτότητος καὶ περὶ οὐδενὸς φροντίζον ἑτέρου ἢ μόνον περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Δὲν ἐγνώριζον, ἀλλ' ἡ μόνον τὸ πρῶτον τῶν δύο τούτων προσώπων, ὡς ἐκείνος ἐγνώριζεν ἐν ἐμοί τὴν σιωπηρὰν καὶ γαληνίον γυναικα, ἣν ἔλαβεν ὡς ἀντικείμενον, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀγῆ καὶ νὰ φέρῃ κατὰ βούλησιν. Πρῶτεν τινα ὁ σύζυγός μου εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν μου καὶ ἡσύχως, μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας φέρων ἀριθμούς καὶ ὑπολογισμούς πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων του, μοι εἶπεν ὅτι τῷ ἐχρειαζόζῳ διαόσσαι πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων. Κατόπιν σπουδαιοτάτων καὶ διαδοχικῶν ἀπωλειῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ καταπολεμήσῃ τὴν κακὴν τύχην του κερδοσκοπῶν ἀνόμως ἐπὶ τῶν μετοχῶν τῆς τραπέζης, ἧς ἦτο διοικητής. Θὰ ἠδύνατο νὰ σοὶ διηγηθῶ ἐν ταῖς ἐλαχίσταις λεπτομε-

* Ἰδε ἀριθ. 11, σελ. 192—193.

ρείαις τὴν κερδοσκοπίαν ταύτην, διότι αἱ ἐκφράσεις, ὧν ὁ κ. Ὡδρῦ κατὰ τὴν πρῶταν ἐκείνην ἐποίησατο χρῆσιν, ἦσαν κατηγορηματικαὶ καὶ ὀριστικαὶ καὶ ἐνετυπώθησαν ἐν τῇ μνήμῃ μου. Ἐν συντόμῳ, ἠπειλείτο ὑπὸ ἀπαιτήσεων καὶ δίκης, μέρος δὲ τοῦ χρήματος τῆς προικὸς μου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν σιγὴν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Ὑπῆρχεν ὁμῶς τὸ ἐξῆς, ὅτι κατὰ τὸ γαμήλιον ἡμῶν συμβόλαιον ἀπῆρτετο ἡ ὑπογραφή μου. Ἐν πάσῃ τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ, ἀνεκάλυψα ἐν τὸς μικροῦ τὸ ἐξῆς κακόν, οὗ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε δι' ἐμέ καταπληκτικόν, ὅτι εἶχον ὑπανδρευθῆ κλέπτῃν. Τότε παρετήρησα προσεκτικῶς τὸ πρόσωπον ἐκείνο ἀπηλλαγμένον τῆς προσωπίδος τῆς ἀφελείας καὶ ἀπλότητος καὶ ἔγνω τὸν ληστήν. Βλέπων αὐτὸν ἐξυρισμένον τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κόμην ἐν χρῶ κεκαρμένῃ ἐνόμισα ὅτι βλέπω ἐνώπιόν μου κατὰδικόν. Αἱ φράσεις, ἅς ἀπήγγελλε πρὸς δικαιολογίαν του καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξέφραζον τὰς ιδέας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ λόγου τῆς ὑπάρξεως τῶν χρημάτων, τὸ βλέμμα του καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του ὅταν ὠμίλει, αἱ ἐλπίδες ἀνταμοιβῆς προσεχούς, ἅς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνέπτυσσαν, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν συγκατάθεσίν μου—πάντα ταῦτα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ συμπληρώσωσιν ἐν ἐμοὶ τὴν πρῶτην ἀγανάκτησιν. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐν τῇ αἰφνιδίᾳ μεταμορφώσῃ τοῦ προσώπου μου ἀνεγνώρισε γυναῖκα, ἣν δὲν ὑπόπτειεν. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐφοβήθη ἐκ τῆς αἰφνιδίως ἀποκαλύψεως καὶ ἐξωτερικεύσεως τῆς τιμιότητος τοῦ χαρακτῆρός μου. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί τῷ ἐνδιέφερον; Ἐδῶσα τὴν ὑπογραφήν μου, ἐκεῖνος ἐσώθη, ἐγὼ ὁμῶς, ἡ σύζυγός του εἶχον ἀπολεσθῆ. Ἴσως, ἐὰν ἀνετρεφόμεν ἐν ἄλλῳ κύκλῳ καὶ ἐνωρὶς ὑπόπτειον τὰς ἐλαστικότητας καὶ συγκαταβάσεις τῆς συνειδήσεως αἰτινες εἰσὶ συνήθεις εἰς τὴν νεωτέραν κοινωνίαν, θὰ συνεχώρουσαν τῷ συζύγῳ μου διότι διῆλθε παρὰ τὴν ἀτιμίαν. Σοὶ εἶπον ὁμῶς ἤδη ὅτι οὐδεμίαν πείραν εἶχον τῶν τοῦ κόσμου. Ἀπελπισία ἐπεγένετό μοι ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἦμην συντηωμένη διὰ παντὸς πρὸς ἄνδρα. Εἶχον τὸν τὴν λεπτοτάτην ἐκείνην συναίσθησιν τῆς παρθενικῆς καὶ ἀγνῆς συνειδήσεως ἡ ὁποία οὐδ' ἀκῶς οὐδ' ἀπτεταί ποτε τῆς ἀτιμίας. Εἶμαι σύζυγός κλέπτου!.. Ἰδοὺ τί ἔλεγον καὶ ἐπανελάμβανον κατ' ἐμαυτὴν ἕκτοτε καὶ ἐπὶ ὀκτῶ κατὰ συνέχειαν ἔτη ἐν τῇ πικρᾷ ἐρημίᾳ τῆς ψυχῆς μου. Ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη φέρουσα ὄνομα ἐμποιοῦν μοι φρίκην, συνεμερίσθη τὸν οἶκον καὶ τὴν πολυτέλειαν ἀνδρός, ὃν περιφρόνου. Ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη ὑπῆρξα ἡ κυρία Ὡδρῦ, ἣν ἐγνωρίσατε, σοβαρὰ καὶ σιγελή καὶ ἡ ὁποία ὁμοιάζει ζῶν ἄγαλμα τῆς γαλήνης καρδίας. Ἐὰν τις ἠδύνατο ὁμῶς νὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνῃ, ἣν ἔκρινον τόσον καρτερικὴν, ὅταν καθημένη ἐν τῇ τραπέζῃ εἰς ἐπίσημόν τι δεῖπνον συνδιελεγόμεν πρὸς τινὰ παρακαθήμενον περὶ τῶν μυρίων ἐκείνων ἀντικειμένων τῆς παρισιακῆς συνδιαλέξεως, βεβαίως θὰ ἐφοβεῖτο βλέπων τὸν μέγαν ἀμητὸν ἰδεῶν ζωρῶν, ἰδεῶν παθητικῶν, ἰδεῶν ἐπαναστατικῶν, διὰ νὰ εἰπῶ τὴν

κατάλληλον λέξιν, ἀμητὸν βαθμηδὸν αὐξάνοντα καὶ πολλαπλασιαζόμενον.

«Νομίζω, φίλε μου, ὅτι τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον δυστύχημα, ὅπερ δύναται νὰ πλήξῃ νεκρὸν πλάσμα ὅπερ συνάμα τυγχάνει ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὴν εὐλικρίνειαν, εἶναι νὰ βλέπῃ πρὸ αὐτοῦ θριαμβεύουσαν τὴν ἀδικίαν. Ἡ ἀδικία ἐκείνη, ἣν ὑπομένει τις φυσικῶς, ὡς ἀναπόφευκτον ἀνταπόδοσιν τῶν ἴσων, ὅταν εἶναι τις εἰθισμένος νὰ τὴν ἐξασκῇ ὁ ἴδιος, ἐξασκῇ θλιβεράν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ψυχῆς ἡ ὁποία ἀπαιχθάνεται τὸ κακόν καὶ προσβάλλει αὐτὴν κατὰ μέσον στήθος. Ἐὰν δὲ ἡ ἀδικία ἐξ ἧς πάσχει ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἔχῃ ὡς συνένοχον ὀλόκληρον τὴν κοινωνίαν, τότε τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει τρομερὰ δοκιμασία καὶ δύναται νὰ τροποποιήσῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀτόμου καθ' ὅλον τὸν βίον.

(Ἀκολουθεῖ).

A. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

A'.

Γιὰ δέξ, γελᾷς ὁ οὐρανὸς καὶ ἀστράπτουνε τὰ στέρια καὶ ἀπὸ τὸν παράδειτον χιονάτα περιστέρια ὁ Πλάστης στέλνει, λούλουδα νὰ φέρουν μυρωμένα, νὰ χύσουν γέλοιο καὶ χαρὰ ἔς τὰ μάτια τὰ κλαμμένα.

Ἄκουστ' ἀκούστε τὰ πουλιὰ τί λένε τὰ οὐράνια . . .

« — χρυστῆ ἂν ἀπόψε ἡ βραδ' α, χρυστῆ αὔριο ἡμέρα τὸ στέναγμα σου τὸ πικρὸ παῦσε, φτωγῇ ὀρφάνια, ἔχεις Θεό, πατέρα,

τὸν Χριστὸ ἔχεις ἀδελφὸ, τὸν ἀκανθοστεμμένο.

Ἔχεις τὸν ἥλιο τὸν χρυσοῦ ποῦ σοῦ σκορπᾷ ἀχτίδες διῆς τὰ λουλούδια ποῦ κρατῶ αὐτὰ τὰ λέν' Ἐλπίδες.

Σ' ὀλόφωτη βλαστήσανε τοῦ Παραδείσου ἄκρα καὶ ἄγρα δροσιὰ τὰ πότιζε, τῆς Παναγίας τὸ δάκρυ π' Αὐτῆ, τὸ ὄνειρο τῆς γῆς, γιὰ σένα ἔχει χυμένο.

Ἐδῶ ἀνοθεῖν ὀνειράτα, ἐκεῖ γελοῦν ἀχτίδες

καὶ ἀπὸ τὰ οὐράνια κυλοῦν δροσιᾶς βάνιδες.

Ἐλπίζε μόνον. ἔλπριζε . . . καινούργιος χρόνος ἔμπαίνει ποῖς ξέρεῖ τί βρέχει ὁ Θεός, ὀρφάνια μου θλιμμένη . . .

B'.

Χλωμὸ χαμόγελο ἡ αὐτὴ εἰς τὰ οὐράνια χύνει χτυπᾷ ἡ ὦρα, καὶ ἡ στιγμὰς ποῦ γρήγορα περνοῦνε θαρρεῖς μᾶς κράζουν: Χριστιανοί, δότε ἐλεημοσύνη πολλοὶ φτωχοί, κρυθόνουνε, πολλοὶ φτωχοὶ πεινοῦνε πολλοὶ φτωχοί, ἀλλοίμονο! (καὶ εἶν' ὅλοι ἀδελφοί σας ἄχ! τὴν καρδίᾳ ἀνοίξετε μαζί με τὸ πουγγὶ σας!

Ἄχ! πόσα γέρουν ὀρφανὰ γυνὰ μετὰ ἔς τὰ χιόνια ἄν μαραμμένα κρίνα!

Ἐνθυμηθῆτε, χριστιανοί, τὰ παιδικὰ σας χρόνια, τὰ εὐτυχημένα ἔεινα . . .

Γιὰ δέτ' ἐκεῖ τὸν γέροντα αὐτὸν τὸν κουρελλιάρη
ὅπου θαρρεῖς ἐξέχασε ὁ χάρος νὰ τὸν πάρῃ·
ποῦ ἔχει ἄσπρα τὰ μαλλιά ὅσ' ἂν τοῦ βουνοῦ τὸ χιόνι!
ἀλλοίμονο! τοῦ τᾶσπρισε ἡ λύπη, ὅχ' οἱ χρόνοι...

Χύσετε δάκρυο· παιδιὰ κι' αὐτὸς ἀγαπημένα
εἰς τὴν ἀγκάλῃ ἐσφιγγε, τὴν δόλια του ἀγκάλῃ...
βορῆς θανάτου τ' ἄρπαξε ὅσ' ἂν φύλλα μαραμμένα.
ἄχ! ἄς ἔμποροῦσα ἔς τὴ ζωὴ νὰ τοῦ τὰ φέρω πάλι!

* Ἀχ! ἄς ἔμποροῦσα ἔς τὸν τυφλὸ νὰ δίνω μὴν ἀχτίδα
καὶ ἔς τὸ ἀηδόνι τὸ κλειστὸ ἐλευθερίας ἀγέρα·
νὰ δίνω μάννα ἔς τὸρφανό, ἔς τὸ ξένο τὴν πατρίδα,
καὶ τὰ θαμμένα του παιδιὰ ἔς τὸν ἄμοιρο πατέρα!

Γ'.

Πρωτοχρονιά! μ' ἴρα χαρᾶς, εὐλογημένη ὥρα
π' ἀπ' τὴν καρδιά ἀλλάζονται φιλήματα καὶ δῶρα·
Μὴ δῶρα δίνης σήμερα εἰς ὅπ' ἰον θὰ σοῦ δώσῃ,
μὴ γεῦμα στρώνης ζηλευτὸ βίσι ὅποιον θὰ σοῦ στρώσῃ·
ἐκεῖ ποῦ λέγει ὁ φτωχὸς ἀπὸ μακρὰ μὲ πόνο:
«ἄχ! ἔφθαν' ἔφθανε γιὰ μὲ ἓνα ψιχί καὶ μόνο!...»

Μὴν ἀγοράζεις σήμερα διαμάντι καὶ βουβίνι
μηδὲ βελούδο ποῦ εὐθὺς τὴ χάρι του τὴν χάνει·
εἶναι διαμάντι πλεῖδ λαμπρὸ ἢ ἐλεημοσύνη
ποῦ θὰ σοῦ γένη' κετ' ἕψηλὰ ἀθάνατο στεφάνι...

Πρωτοχρονιά! τὸν θησαυρὸ ἀνοίξτε τῆς καρδιάς σας·
δῶσ' τε ἔς τὸ γέρο τὸ φτωχὸ μὲ σπῖθ' ἀπ' τὴ φωτιὰ σας.
Δόστε γλυκὸ χαμόγελο καὶ ἐλεημοσύνη
εἰς τὸν ἐπάτιτ' π' ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος ἔχει στείλει,
παρηγοριὰ καὶ γιατριὰ ἔς τὸν ἀθηνῆ ποῦ σβύνει
κ' ἓνα φιλάκι ἔς τοῦ ὄρφανοῦ τὰ πικραμμένα χεῖλη·

Ποιὸς ξέρει, δῶ ποῦ ἡ ζωὴ μὲ λάμπει καὶ μὲ σβύνει
ἀν' ἄλλῃ διτῇ πρωτοχρονιά ὄνειροαντισμένη;
Ἐλεημοσύνη, χριστιανοί, δόστε ἐλεημοσύνη.
κ' αὐτὴ ἡ χάρι μοναχά, αὐτὴ ἡ χάρι μένει!

Κ. Α. Π.

Η SEVERINE.*

Ἡ δημοσιογραφία ἐν Παρισίοις εἶναι σῶμα λίαν
δραστήριον, οὗ τὰ ἀποτελέσματα καθημερινῶς γί-
νονται καταφανέστερα. Δὲν ἐξετάζει μόνον ἀπλῶς
πολιτικὰ καὶ φιλολογικὰ ζητήματα, εἶναι ἡ πηγὴ
καὶ ἡ αἰτία πολλαπλῶν ζητημάτων, αἵτινα, ἡ ἰδία
φέρουσα εἰς φῶς, καθιστᾷ αὐτὰ εὐκρινῆ δίδουσα εἰς
τὸν λαὸν νὰ ἐννοήσῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν
ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολὴν αὐτοῦ. Ἐὰν ὑπάρχω-
σιν ἐν Παρισίοις 100 ἡμερησία φύλλα καὶ περιοδικά,
τὰ 30 εἰσὶν πολιτικὰ, ἕτερα 30 εἰσὶ φιλολογικὰ, καὶ
τὰ ἄλλα πραγματεύονται περὶ τῶν ζητημάτων τῆς

ἡμέρας, ὑπὸ κοινωνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἔπο-
ψιν, περὶ θεάτρων καὶ περὶ ἐπιστημονικῶν ζητημά-
των. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οὐδεμία ἐφημερίς εἶναι κα-
θαρῶς πολιτικὴ, καὶ αὐτοῦ τοῦ *Temps* καὶ *Journal*
des Debats μὴ ἐξαιρουμένων, πάντοτε ἐν αὐταῖς ὑπάρ-
χουσι ζητήματα ὅτε μὲν τῆς ἐλαφροῦς, ὅτε δὲ τῆς σο-
βαρῆς φιλολογίας. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης διορ-
γανώσεως εἶναι τᾶξις σοφῶν, λογίων, κοινωνιστῶν
(ὑπὸ τὴν κυριολεκτικὴν τῆς λέξεως σημασίαν), κριτι-
κῶν πολιτικολόγων καὶ ἠθικολόγων. Ἡ τᾶξις αὕτη,
ἐνεκα τῶν ἀπαιτήσεων τῆς σημερινῆς κοινωνίας, κα-
θημερινῶς αὐξάνει, τὰ δὲ γραφόμενα ὑπ' αὐτῆς
καθημερινῶς ποικίλλουσι, ἀναλόγως τῶν προόδων
τῆς ἐπιστήμης, καθημερινῶς καθίστανται τερπνότε-
ρα. Διὰ τοῦτο νεοσύστατος ἐφημερίς ἴδύναται νὰ
προοδεύσῃ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, φθάνει οἱ ἐξέχοντες ἐν-
τῇ γαλλικῇ δημοσιογραφίᾳ νὰ συνεργασθῶσιν ἐν
αὐτῇ. Ἀποδείξεις τὸ *Journal*, μῶλις πρὸ 3 μη-
νῶν ἐκδοθὲν καὶ ὅμως κατέχον νῦν μίαν τῶν περιφα-
νεστάτων θέσεων ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ τῆς γαλλικῆς
πρωτεύουσας. Οἱ συνεργάται τῶν διαφορῶν ἐφημερί-
δων ἀποτελοῦνται ἐκ γάλλων ποιητῶν, πεζογράφων,
φιλοσόφων, πολιτικολόγων καὶ λοιπῶν.

Πρὸ ἔτους περίπου ἐφάνη καὶ ἡ κ. Severine, περὶ ἧς
πρόκειται νὰ κἀμωμεν λόγον ἐνταῦθα, γράψασα περὶ
κοινωνικοῦ τιος ζητήματος νομίζω ἐν τῷ *Figaro* ἢ
τῷ *Eclair*. Ἡ κ. Severine, ἄγνωστος ἕως χθές, εἶναι
νεαρά γυνὴ λίαν εὐειδῆς, ἥτις δὲν γνωρίζω τίνος ἐνε-
κεν ἐπεδόθη εἰς τὰ κοινωνικὰ ζητήματα. Ἡ γλῶσσα
ἧς ποιεῖται χρῆσιν εἶναι ἀμεμπτος, ἔχει ὅλας τὰς ἀ-
ρετὰς τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς πεποιθήσεως. Γρά-
φει πάντοτε μετὰ σθένους σπανίως ἀπαντῶντος παρὰ
γυναικί, φέρει ἀποδείξεις, αἵτινες μόνον ἐκ γυναι-
κειᾶς καρδίας δύναται νὰ πηγᾶσσι καὶ αἵτινες διὰ
τὸν λόγον τοῦτον περιέχουσι πᾶν ὅ,τι καρδία παρα-
δεδομένη εἰς τὴν προσφύλαξιν καὶ τὴν θεραπείαν τῆς
πασχούσης ἀνθρωπότητος δύναται νὰ αἰσθανθῇ. Τὰ
ἄρθρα τῆς, καλλιτεχνήματα πολλάκις, περιέχουσι τὸ
δικαιτικὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀρμύζει εἰς καρδίαν τοιαύ-
την, ἀπέναντι τῆς σκληρᾶς λογικότητος τοῦ νόμου καὶ
τῶν δικαστῶν, οἵτινες τῷ καθήκοντι αὐτῶν ἀκολου-
θοῦντες δὲν ἀποβλέπουσιν πολλάκις εἰς τὴν ψυχικὴν
κατάστασιν τοῦ ἀμαρτήσαντος. Πόσα δὲν προσπαθεῖ
νὰ κἀμῃ ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν τῆς, ὡς λέγει,
καὶ πόσα κατωρθῶνει πολλάκις! Ἡ ἔκτακτος αὕτη
ἐπιτυχία, παρήγαγεν ἐναυτῇ τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπερβαίνει
τοὺς γάλλους καλλιτέχνους. Λέγει δὲ ὅτι δὲν ἀνχι-
νῶσκει εἰμὴ ὅ,τι γράφει, ἀκολουθοῦσα κατὰ τοῦτο
τὸν Πέτρον Λοῦι. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἰς τὰ ζητήματα
εἰς τὰ ὁποῖα ἐξετάζει τοὺς χαρακτῆρας τῆς πασχού-
σης ἀνθρωπότητος, εὕρισκει τις λεπτότητα καὶ ἰδιο-
φυίαν οὗ τὴν τυχοῦσαν· ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο
νὰ μεταχειρίζηται τις τὴν εἰδεχθῆ τῆς ἀνθρωπό-
τητος μορφήν πρὸς ἀνάδειξιν αὐτοῦ, πράγματος
τοῦ ὁποῖου νομίζω ὅτι κἀμνει μεγάλῃν χρῆσιν ἡ
Severine. Τὸ ἐλάττωμα ὅμως τοῦτο δὲν πρέπει νὰ

*) Ἐπιστολὴ ἐκ Παρισίων.

γείνην αἰτία νὰ καταδικάσωμεν τὴν καλλιτέχνιδα ταύτην. Πολλὰκις αἱ ἰδέαι τῆς εἶναι τόσον παρὰδοξοὶ ὥστε δύνανται νὰ προκαλέσωσι τὸν γέλωτα τῶν μὲν, τὴν ἀποστροφὴν τῶν δέ, καλὴν ὅμως νὰ συγχωρήσωμεν τοῦτο εἰς γυναῖκα τῆς ὁποίας ὁμολογουμένως πολλὰ ἄρθρα εἶναι πλήρη στοργῆς καὶ ἀγάπης ὡς τὰ ἐξῆς παρατιθέμενα.

«Ὅταν τὰ πάντα βλέπωμεν ἐρειπούμενα, ἔγραφε, καὶ καταστρεφόμενα, δύο ὑπάρχουσιν καταφύγια διὰ τὰς ἀγνάς καρδίας, τοῖδανικὸν ἄνωθεν καὶ ἡ δυστυχία κάτωθεν ἡμῶν. Εἴτε διὰ τῶν χρυσῶν ὀνείρων εἴτε διὰ τοῦ ἐλέους, τὸ πνεῦμα ἡμῶν καθησυχάζει καὶ ἐάν ἐκ τῶν τριῶν ψυχικῶν ἀρετῶν ἡ πόλις ἀπομακρύνεται ἡμῶν ἴσως, τῆς ὁποίας οἱ λευκοὶ πόδες ἀποφεύγουσι τὸν βόρβορον, ἀλλὰ μένει ἡ Ἐλπίς ἀφ' ἐνὸς μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας καὶ ἡ φιlanθρωπία ἀφ' ἑτέρου μὲ ἀνοικτὰς τὰς χεῖρας. Διὰ τῶν παραμυθιῶν τούτων ἡ ζωὴ εἶναι εἰσέτι δυνατὴ. Ὁ Θεὸς διὰ τοὺς Χριστιανούς, ἡ Τέχνη διὰ τοὺς ποιητάς, τὸ Αἰνίγμα διὰ τοὺς φιλοσόφους, ἐγκαθίσταται ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ συμπαντος, ἐν τῷ βαθυτάτῳ οὐρανῷ. Ἡ δὲ ἀνθρωπότης πάσχουσα, θανατιῶσα, πνέει τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν βραίων βημάτων τῶν ἰσχυρῶν, κηνεῖται εἰσέτι πνευστιῶσα παρὰ τὸ φοβερώτερον τῶν βαρῶν, προσπαθοῦσα ν' ἀπωθῆσθαι, εἰ δυνατόν, τοὺς κρίκους τῆς βραείας ἀλύσεως, ἧτις καθιστᾷ τὰ μέλη τῆς ἐντελῶς ἀνίκανα.

«Ἡ ἐξακολούθησις τοῦ ἐνοστικτοῦ τούτου καὶ τοῦ ἐπιβλαλλόμενου καθήκοντος, δηλαδή τῆς λήθης ὅλων τῶν καθημερινῶς ἀπαντωσῶν ἀισχυροτήτων, καὶ τὸ μῖσος πρὸς πᾶν ἄλλο ἢ τὸ Καλὸν καὶ Ἀγαθὸν εἶναι ἀμοιβὴ μεγίστη, διότι τοιοῦτοτρόπως ἀπέχομεν τῆς Ἐποχῆς μας, δηλ. τῆς διαφθορᾶς προσωποποιουμένης. Ἄς ἀκούσῃ τις ἐπὶ μίαν καὶ μόνην στιγμὴν τὴν μελωδίαν, ἧτις τὴν ἀρχὴν ἔχει ἐν τῷ αἰθέρι, ἄς προσέξῃ τις εἰς τὴν γηραιὰν ταύτην σφαιρὰν τῆς ὁποίας ἡ ἐπιφάνεια ἔχει ἀληθεῖς χαρὰς ἐκ τῶν ἐκάστοτε σπαραξικαρδιῶν φωνῶν καὶ γοερῶν δακρύων καὶ εὐθύς θέλει προκύψει ἐν τῇ συνειδήσει μικρὰ τις ἡσυχία, εἴτε διότι τὸ πνεῦμα ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν χάραν τῶν ὀνείρων ἢ πρὸς τὴν τῶν δακρύων τῆς κολάσεως. Οἱ μὲν εὐερέθιστοι εὐρίσκονται εὐθύς ἐν τῷ Ζηνίθ, οἱ δὲ αἰσθηματῖται εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ὅπου ὀδύρεται τὸ πένθος, ἡ δυστυχία, τὸ κακούργημα. Ζηλεύω τοὺς μὲν, ἀγαπῶ τοὺς δέ, διότι ἡ ἡδονὴ τῶν τελευταίων, μολονότι οὐχὶ τόσον ἐγωιστικὴν ἔχει τὴν ἀρετὴν, εἶναι πολὺ μᾶλλον χρήσιμος».

«Διότι ἐνίοτε παρουσιάζεται εὐκαιρία καὶ εἰς τὸν ἥκιστα φιlanθρωπον, καθ' ἣν δύναται νὰ ἐξαγοράσῃ ὁμοίον του, ὅστις εἴτε ἐνεκα τῆς δυστυχίας, εἴτε ἐνεκα ἄλλου λόγου, πίπτει εἰς τὸ βράθρον τῆς διαφθορᾶς ὅπως ἀσυναίσθητως καὶ ἴσως ἀκόμη παρὰ τὴν θέλησίν του, διότι εἶναι δυνατόν τέλος νὰ τείνη τις αὐτῷ τὸν κλάδον ἐκεῖνον διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ σωθῇ τοῦ βεβαίου θανάτου, ὅστις τὸν περιέμενε. Λοι-

πὸν ἀκριβῶς ἔχω νὰ σώσω τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἕνα δύστηνον, ὅστις δὲν ζητεῖ τὴν ἐλεημοσύνην σας, ἀλλὰ μόνον ἐργασίαν, διότι θῆμα γενομένου μίξ τῶν μᾶλλον εἰδεχθῶν τοῦ νόμου συκοφαντιῶν, ἔχει τὸ ἠθικὸν δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀρωγὴν τῆς δικαιοσύνης τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ τὴν ἐπιδιώρθωσιν τοῦ κακούργηματος τοῦ ἀστικῶ δικαίου».

Πῶς σὰς φαίνεται, ἀναγνώσταί μου, τὸ ἄρθρον τοῦτο; δὲν ἔχει πρωτοτυπίαν ἔκτακτον, δὲν ἀποδεικνύει καρδίαν πάσχουσαν διὰ τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄς σὰς ἀναφέρω ἀκόμη ἕν, τὸ ὅποιον ἐγράφει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ διασήμεου ἐκατομμυριοῦχοῦ Jay Gould.

«... Διὰ πάντας τούτους τοὺς λόγους, ἡ φιlanθρωπία εἶναι πολὺ εὐκολωτέρα καὶ μᾶλλον καρποφόρος τὸν χειμῶνα. Ἐνῶ οὕτως ἐσκεπτόμην, αἴφνης εἶδον πρὸ ἐμοῦ ἐφημερίδα γράφουσαν τὰ κατὰ τὸν βίον τοῦ δισεκατομμυριοῦχοῦ Ἀμερικανοῦ Jay Gould, ὅστις κατὰ τὴν ἐμὴν ιδέαν ἦτο πολὺ δυστυχέστερος τοῦ πτωχοτέρου ἐργάτου. Δὲν θέλω νὰ παραδοξολογήσω. Γνωρίζω κάλλιστα ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἔτρωγε καὶ ἔπινε κατὰ τὰς διαθέσεις του καὶ ὅτι μάλιστα τὰ χρήσιμα αὐτῷ προήρχοντο ἐκ τῶν καλλιτέρων καταστημάτων τοῦ κόσμου, γνωρίζω ὅτι εἶχε ἐνδύματα καθημερινά, κυριακὰ καὶ ἐπίσημα καὶ ὅτι ἠγνόει ἐντελῶς τί ἐστὶ φροντίς. Γνωρίζω καλῶς πάντα ταῦτα, μάλιστα ὑποθέτω πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος οὐδέποτε κατεβλήθη ὑπὸ οἰουδήποτε ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ πάθους, ὅτι τέλος οὐδέποτε ἔπαθε τι παρὰ τὰς θελήσεις του. Καὶ ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸς ἐξῶ τοῦ κόσμου; εἶναι πικρὰ ἀπομόνωσις, ζῶν ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου του, δηλ. ἀνθρώπου κολάκων, τὰ πάντα εὐρισκόντων καλῶς γενομένων, φθάνει νὰ προέρχονται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὁποίου τὰ ὑποδήματα καταστρέφονται οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς γλώσσης τῶν κολάκων, οἵτινες δὲν παύουσι λείχοντες αὐτά. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἔχει αὐλικούς, οὐχὶ ὅμως φίλους, διότι δὲν δύναται νὰ ἔχη ὁμοίους του. Μόνοι οἱ ἔχοντες ἰδίαν περιουσίαν δύνανται νὰ τοὺς πλησιάσουν, ἀλλ' εἶναι σπανιώτατοι. Τί δυστυχεῖς ἀνθρώποι! τὰ ὄντα ταῦτα κείνται βεβαρμένα ὑπὸ τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἐκατομμυρίων τῶν, πρέπει νὰ φαίνονται ὑπέρτερα τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο μόνον, διότι κατέκτησαν ταῦτα, νὰ ἔχωσιν ἐν νῷ μᾶλλον τὸ ἐγὼ τῶν παρὰ τὸ γινῶθαι σαυτὸν καὶ νὰ εἶναι ἀναγκασμένα αἰωνίως ν' ἀντιμετωπίζουσι τὴν εὐτυχιάν—ἀλλ' εἶναι αὕτη εὐτυχία; Ἐάν γυνὴ τις προσβλέψῃ αὐτῷ μετ' ἀγάπης, ἐάν ἀνὴρ ἴδῃ αὐτὸν συμπαθῶς, ἐάν παιδίον ἀσπασθῇ αὐτοῦ, ἐάν ὑπάλληλος ἀγαπήσῃ αὐτόν, ἐάν διαβάτης ὑποχρεώσῃ αὐτόν, δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ διαβάτης, ὁ ὑπάλληλος, τὸ παιδίον, ὁ ἀνὴρ, ἡ γυνὴ τὰ πάντα τέλος δὲν εἶναι εἰλικρινῆ, ἔχουσι σκοπὸν τινα καὶ ἀποβλέπουσι εἰς τὰ χρήματά τω—γνωρίζετε δυστυχιάν μεγαλειτέραν; Ἡ ἱστορία τοῦ Κροίσου οὐδὲν ἄλλο λέγει εἰ μὴ ὅτι ἦτο πλούσιος, διότι οἱ

πλούσιοι δὲν ἔχουν ἄλλα ἐπιθετα. Πᾶσαι αἱ οἰκογενειακαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἡθοναὶ εἶναι αἰνίγματα δι' αὐτόν. Πόσον τοὺς λυποῦμαι, διότι ἐὰν ἔβλεπον τὸν Ἰησοῦν πρὸς αὐτοὺς ἐρχόμενον θὰ ἔβλεπε μᾶλλον τοὺς γυμνοὺς πόδας καὶ θὰ ἐνόμιζον ἴσως ὅτι ἐπαίτει ὑποδήματα. Ἐὰν ὁ Ἔρωσ ἐκρούε τὴν θύραν των, θὰ ἐνόμιζον ὅτι τὸ μειράκιον τοῦτο ἔχει κατὰ νοῦν νὰ συνάψῃ δάνειον καὶ θὰ κλείσουν τὴν θύραν αὐτῶν. Ὅταν τέλος τείνωμεν πρὸς αὐτοὺς χεῖρα πλήρη ἀγάπης καὶ ἀφροσύσεως, νομίζουσιν ἴσως ὅτι τείνομεν αὐτὴν ζητοῦντες ἐλεημοσύνην. Ἰδοὺ ἡ ἐκδίκησις τῶν πεινόντων, καὶ τῶν ῥακενδυτῶν. Ἐκκαμον τὴν διήγησιν ταύτην, ἀδελφοί μου, διὰ νὰ ἀναζωπυρήσω τὸ θάρρος σας. Δὲν λέγω ὅτι εἰκοσαέτης εἶναι εὐτυχῆς τις ἐντὸς καλύβης, ὅταν μάλιστα χιῶν καὶ ψύχος ὑπάρχει ἐπ' αὐτῆς, διότι ἡ μεγάλη πτωχία καταστρέφει τὰ πάντα, ὡς καταστρέφει τὸ ψύχος τῆς ἀνοιξέως τὸ ἄνθος ἐν τῷ κλάκῳ του, ἀλλὰ ἐὰν ἡ δυστυχία αὕτη εἶναι ἀφόρητος, εἶναι βέβαιός τις ὅτι ἀγαπάται διὰ τὴν μεγάλην ψυχὴν του καὶ τὸ πτωχὸν του πνεύμα. Καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, διότι δὲν ἀγορᾶζεται».

A. S. B.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Συνεδρία τῆς 28 δεκεμβρίου.

Ἡ συνεδρία προεδρεύεται ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. Ἀναστασίου Χρηστίδου. Ἀναγνωσθέντων καὶ ἐπικυρωθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας, ἀνακοινούται περίληψις τῶν εἰσελεύσεων ἐπιστολῶν, ἐφ' ὧν ποιεῖται τινὰς παρατηρήσεις ὁ πρόεδρος καὶ ἐφ' ὧν ἀποφάσεις τινὲς λαμβάνονται. Εἶτα ὁ κ. Ματθαῖος Παρανίκας, ὁ λίαν γνωστός ἐκ τοῦ Σχεδίασματος αὐτοῦ καὶ πολλῶν μελετῶν περὶ τῶν ἄλλων θεμάτων καὶ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἡμνογραφίας, μελετῶν, ἄς, πρὸ ἐτῶν ἀνακοινώσας τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ, ἐδημοσίευσεν διὰ τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ συγγράμματός, ἀναγινώσκει τὰ «Περὶ τοῦ λεγομένου Ἀκαθίστου Ὑμνου, ὑπὸ ἱστορικῆν, ποιητικῆν καὶ μετρικῆν ἐποψίν». Καὶ ὑπὸ ἱστορικῆν μὲν ἐποψίν διεξερχόμενος τὸ θέμα αὐτοῦ ὁ ἀγορητὴς ἐκτίθεισι τὰς διαφόρους γνώμας περὶ τοῦ χρόνου τῆς συντάξεως τοῦ Ὑμνου, συντάσσεται δὲ τῇ τῶν δοξαζόντων ὅτι οὗτος ἐποιήθη ἐπὶ τῆς προσβολῆς τῶν Ἀδάρων καὶ Περσῶν, ἐπὶ Ἡρακλείου, καὶ οὐκ ἐπὶ Πωγωνάτου, ἐπὶ τῆς πολιτοκρίας τῶν Ἀράβων. Τὴν γνώμην δὲ αὐτοῦ ταύτην, ὑπερ ἢς ἀπεφάνητο καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ παρ' ἡμῖν γνωστός βυζαντινολόγος κ. A. Mordtmann, ὁμιλήσας περὶ Ἀδάρων καὶ Περσῶν πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (ἴδε Ἐβδ. Ἐπιθ. Τεύχος 5, σελ. 70—71) ὑπεστήριξε μάλιστα ἐπικαλεσάμενος μεμβράνινον κώδικα, ἀποκείμενον ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Θ ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ, παροσιάζοντα δὲ διαφορὰς γραφῆς

πρὸς τὴν τοῦ Τριφιδίου, οἷαι ἐν τῇ β' στάσει, I, ἀντὶ «Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβαροῦ λυτρουμένη θρησκεία», Χαῖρε, ἡ τῆς πολυθέου λυτρουμένη θρησκεία», ἀντὶ «Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα», «Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν σβέσασα», ἀντὶ «Χαῖρε, πιστῶν ὀδηγέ», Χαῖρε, Περσῶν ὀδηγέ», ἐξ ὧν σαφῶς δηλοῦται ὅτι πρόκειται περὶ πολυθεϊστών, περὶ πυρολατρῶν, πρόκειται περὶ τῶν Περσῶν. Τὸ δὲ ἀπαντῶν παρ' Ἀμαρτωλῶ, ὅτι ὁ Ἀκαθίστος ἐτυπώθη ἐπὶ Ἡρακλείου, σημαίνει, λέγει, ὅτι καθωρίσθη νὰ ψάλληται, οὐκ ἔτι ἐποιήθη, διότι ἐποιήθη μὲν ἐπὶ Ἡρακλείου, καθωρίσθη δὲ εἶτα νὰ ψάλληται τῷ σαββάτῳ τῆς πέμπτης τῶν νηστειῶν ἐβδομάδος. Καὶ τοιαῦτα μὲν ὑπὸ ἱστορικῆν ἐποψίν περὶ τοῦ Ὑμνου, ὃν ποίημα ἀποδέχεται ὁ κ. M. Παρανίκας Σεργίου τοῦ πατριάρχου, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ Μαρκανὸς Κώδιξ καὶ οὐκ τοῦ Πισίδου.

Ὑπὸ μετρικῆν δ' ἐποψίν ὁ κ. Παρανίκας ἀποφαινεταὶ γνώμην ὅτι μέτρον ἔχει τὸν παιῶνα περὶ οὗ ὡς καὶ περὶ μέτρου καθόλου ἐκτενῆ ποιεῖται λόγον, ἀνακοινώσας ἅμα ὅτι καὶ τοὺς εἰκοσιτέσσαρας Οἴκους ἐστιχοποίησε ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἀρχαίων μέτρων, διορθῶσας πρὸς τοῦτοις καὶ τὸ κείμενον ἐν πολλοῖς, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἔχον ἀρχαίους κώδικας καὶ ἰδίᾳ τὸν προσηθέντα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐν τῇ ἀναπτύξει δὲ τοῦ θέματος αὐτοῦ ὁ κ. Παρανίκας παρατηρεῖ ὅτι φαίνεται ὅτι περὶ τοῦ Ἀκαθίστου ὑπῆρχον δύο τυπικά, ὧν τὸ μὲν συντομώτερον τῶν πόλεων χάριν, τὸ δὲ ἐκτενέστερον τῶν μοναστηρίων χάριν, καὶ ὅτι τὸ μὲν Τριφιδιον ἔχει τὸ εὐθὺς μοναστηρίων ἐκτενέστερον, ὁ δὲ Κώδιξ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τὸ συντομώτερον. Ὁ ἀγορητὴς ἐκτίθεισι τὴν κατὰ μέτρον κατάταξιν τοῦ Ὑμνου, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Κοντακίου

Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια

Ἐπίσης δὲ ὁ κ. Παρανίκας παρατηρεῖ ὅτι δεόν νὰ λέγομεν τῆς Ἀκαθίστου καὶ οὐκ τοῦ Ἀκαθίστου. Ὑπὸ ποιητικῆν δὲ ἐποψίν, ποιησάμενος ἀνάλυσιν τῶν Οἴκων καὶ τὰς καλλονὰς αὐτῶν ἀποδείξας, ἀποφαίνεται αὐτὸν θαυμάσιον.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀναγνώσματος ἔλαβον τὸν λόγον οἱ κ.κ. Χρ. Χατζηχρήστου καὶ Ὁδ. Ἀνδρεάδης καὶ ἐπὶνεγκον παρατηρήσεις τινὰς.

Ὁ πρόεδρος συγχαίρει τῷ κ. Παρανίκῳ καὶ εὐχαριστεῖ αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἐνδιαφέροντι αὐτοῦ ἀναγνώσματι.

Περὶ τοῦ ἀκαθίστου Ὑμνου ἐλάβομεν καὶ τὰ ἑξῆς:

Ὁ K. Krumbacher (Geschichte der Byzantinischen Litteratur σ. 318—319) ἀποδίδωσι τὸν Ἀκαθίστον Ὑμνον (ἢ ἀπλῶς τὸν Ἀκαθίστον) τῷ πατριάρχῳ Σεργίῳ, περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος λέγει ὅτι ἐκλήθη οὕτως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ Καθίσματα, ὡς καθημένων τῶν ψαλτῶν ψαλλόμενος. Χρόνον συνθέσεως αὐτοῦ καθορίζει τὸ 626, κατ' ἀξιοπιστόν, ὡς λέγει, μαρτυρίαν (nach einer glaubwürdigen Nachricht), ἐπὶ τῆς ἐφόδου τῶν Ἀδάρων (als die Hauptstadt von den Avaren bedroht war). Τὴν ἀπόδοσιν τοῦ Ἀκαθίστου ὑπὸ τινῶν τῷ Γεωργίῳ Πισίδῃ (ὑπὸ J. Querci ἐν τοῖς Opera Georgii Pisidae, Romae 1777) ἀποκαλεῖ ὁλως αὐθαίρετον (ganz willkürlich). Ἐν

πέλει λέγει ὅτι ὁ φιλόπονος στιχουργὸς Μανουὴλ Φιλῆς (1280—1350) παρέφρασεν εἰς τριμέτρους ἰαμβικούς τὸν Ἀκαθίστον, τὴν παράφρασιν δὲ ταύτην ἐξέδωκε σὺν τοῖς ἄλλοις τοῦ αὐτοῦ ἔργοις ὁ E. Miller, *Manuelis Philae carmina*, 2 voll., Paris, 1855—57. Ἀκριβῶς δὲ πρὸς τὴν παράφρασιν ταύτην τὴν πανάρχαιον ἔδει ν' ἀντιπαραθέσῃ καὶ ἐπ' αὐτῆς σ τ η ρ ῖ ξ η τὰς διορθώσεις αὐτοῦ ὁ πρόχθεος τὸ σοφὸν περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου ἀνάγνωσμα ἀναγνοῦς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ πολυμαθῆς καθηγητῆς κ. Μ. Παρανίκας, ἀλλ', ὡς φαίνεται, διέλαθε τὸν σοφὸν ἄνδρα ἢ τοῦ Φιλῆ ἔργασια, εἰκότως δὲ. λῖαν παρ' ἡμῖν σπανιζόντων τῶν βιβλίων, τῆς δὲ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου βιβλιοθήκης στερουμένης καὶ αὐτοῦ τοῦ παγκοίνου καὶ εὐτελοῦς, ἀλλὰ τοσοῦτον ταῖς ἡμετέραις μελέταις χρουσίμου E. A. Sophocles, *Greek lexicon of the Roman and Byzantine periods!*

Ἐταιρεία τῶν μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν.

Τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐταιρείας ταύτης παρακαλεῖ ἡμᾶς νὰ σημειώσωμεν, ἐπὶ τῆ βάσει τῶν πρακτικῶν αὐτῆς, καὶ κατ' αἰτήσιν τοῦ κ. Ἡλία Ἀλεξανδρίδου, ὅτι κακῶς ἐξηγιῆθη ἡ γνώμη αὐτοῦ, ἣν ἐγγράφως ὑπέβαλε περὶ ἀγιασμάτων ὡς ὁδηγῶν πρὸς τοποθέτησιν βυζαντινῶν ναῶν. Τὸ πρακτικὸν τῆς ΣΚΒ' συνεδρίας ἀναφέρει, σχετικῶς πρὸς τὰ ἐν τῇ γνωμοδοσίᾳ τοῦ κ. Ταπεινοῦ ὅτι «ὁ κ. Ἀλεξανδρίδης, ὑπεραπολογούμενος τῆς θέσεως αὐτοῦ, προστίθει λέξεις τινὰς περὶ τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, μὴ ἐρμηνευθειῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ταπεινοῦ». Ἄλλως δὲ καὶ ἡ πρώτη ἐγγράφος γνωμοδοτικῆς τοῦ κ. Ἀλεξανδρίδου, καὶ ἡ δευτέρα, μᾶλλον ἐκτενής, ἀναπτύσσουσα τὰς θεωρίας τῆς πρώτης, οὐδαμῶς εἰσάγει παρακεκινδυνευμένας ἀρχάς, οὔτε ἀφίσταται τῆς λογικῆς, ἱστορικῆς, καὶ τοπογραφικῆς ἐξετάσεως, ὡς δειχθῆσεται, ὅτε ἐκδοθῆσεται ἡ γνωμοδοτικὴ αὐτῆ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Γνωστὸν ὅτι ὁ ἐνδόξος Δανὸς θαλασσοπόρος Behring, ὁ ἀνακαλύψας τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ πορθμὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ρωσίας ἀπὸ τοῦ 1728 καὶ ἀπέθανεν ἐκ στομακάκης ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Behring, εἰς ἣν κατέφυγε μετὰ τῶν συντρόφων αὐτοῦ μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου δι' οὗ ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ νέαν θαλασσοπορίαν, κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1741. Ἡέρισαν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ρωσικοῦ μεταφορικοῦ *Alouf*, τοῦ στόλου τῆς Σιβηρίας, ἀπειθῆσαν εἰς τὴν ὁμώνυμον τῷ θαλασσοπόρῳ νῆσον καὶ ἀναζητήσαντες ἀνεῦρον τὰ λείψανα τοῦ ἐνδόξου θαλασσοπόρου ὑπὸ σωρῶν λίθων ἀτάκτως ἐρριμμένων. Δι' ἐράνου, ἐνεργηθέντος ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τούτων, ἀνηγέρθη κατὰ τὴν θέσιν ἐκεῖνην μαυσωλεῖον ἐκ γρανίτου, ὅπερ ἐπεστῆθη ὑπὸ σιδηροῦ σταυροῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὑπερκαυκασίου σιδηροδρόμου, ἐνοῦντος τὰς ἀκτὰς τῆς Κασπίας μετὰ τῆς Σαμαρκάνδης, ἡ ἐξαγωγή τῆς Ρωσίας ἠῤῥησε κατὰ 110 ο)ο

περίπου, ἀνελοῦσα, τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς 11 ἑκατομμύρια πούτιων ἐκ 16 γγ. ἕκαστον. Μεταξὺ τῶν μεταφερθέντων ἐμπορευμάτων τὴν πρώτην θέσιν κατέχει τὸ ἀκατέργαστον καὶ κατεργασμένον σάκχαρον. Ἡ Ῥωσία λαμβάνει ὡς ἀντάλλαγμα βάμβακα, σπόρους, ἔρια, σταφυλάς, ἀπὸ δὲ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς γραμμῆς, ἡ εἰσαγωγή τοῦ βάμβακος ἠῤῥησεν ἀπὸ 1 1)2 ἑκατομμ. εἰς 2 1)2 ἑκατομμ. πούτιων. Ἡ αὐτὴ γραμμὴ γρησιμεύει καὶ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἰνδικοῦ τεύου, οἷτινος μετεφέρθησαν, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, περὶ τοὺς 2000 τόννους.

Οἱ κ. Ricco καὶ Mercalli ἐμελέτησαν τὴν περίοδον τῆς ἐκρήξεως τῆς Stromboli, ἀρξαμένης τὴν 12/24 ἰουνίου ε. ἔ., καὶ ἐξήγαγον τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Stromboli παρῶσι αἰεὶ πολλῶ μείζονα ἀναλογίαν πρὸς τὴν Αἴτνην ἢ πρὸς τὰ λοιπὰ ἰταλικά ἡφαίστεια. Τῷ ὄντι, ἡ λάβα τῶν δύο τούτων ἡφαιστειῶν ἔχει ὁμοίαν σύστασιν, κατὰ δὲ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Mercalli, τῶν τεσσάρων ἢ πέντε τελευταίων ἐκρήξεων τῆς Αἴτνης προηγήθη ἀμέσως ἡ ἠκολούθησε αὐτάς παροξυσμὸς τῆς Stromboli, ἣς ἡ συνήθης κατάστασις χαρακτηρίζεται, ὡς γνωστὸν, ὑπὸ κανονικῆς καὶ ἀδιαλείπτου διαδοχῆς μικρῶν ἐκρήξεων, γινομένων κατὰ διαλείμματα ὀλίγων λεπτῶν.

Ὁ κ. Th. Schlœsing ἐξηκολούθησε τὰς σπουδαίας αὐτοῦ ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος πρὸς τὸ ὀξυγόνον τῆς τελομένης μεταξὺ τῶν φυτῶν καὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐπιστημονικῇ Ἐπιθεωρήσει τῆς 6 δεκεμβρίου, ἐκ δὲ τῶν νέων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πειραμάτων ἐξήγαγε τὰ ἐξῆς ἀξιόλογα πορίσματα:

1ον Ὅτι ὁ λόγος τοῦ ὄγκου τοῦ ἐξαφανισθέντος ἀνθρακικοῦ ὀξέος πρὸς τὸν τοῦ ἐμφανισθέντος ὀξυγόνου, διὰ τῆς ἐνεργείας φυτῶν ἐξετασθέντων κατὰ τὰς ἐξ ἡ ὀκτώ πρώτας ἐθνομάδας τῆς βλαστήσεως αὐτῶν, εἶνε σημαντικῶς κατώτερος τῆς μονάδος, ἤτοι τὸ ποσοῦν τοῦ ἐξαφανισθέντος ἀνθρακικοῦ ὀξέος εἶνε σημαντικῶς ὀλιγώτερον τοῦ ἐμφανισθέντος ὀξυγόνου.

2ον Ὅτι τὸ βῆρος τοῦ ὕδρογόνου, τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὴν σύστασιν τῆς ὀργανικῆς ὕλης ὀλοκλήρου τινὸς φυτοῦ, εἶνε μείζον τοῦ δυναμένου, μετὰ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ὕλης ταύτης, νὰ σχηματίσῃ ὕδωρ.

3ον Καθ' ἐν τῶν πειραμάτων τούτων, τὸ φυτὸν ἤντησε τὸ πρὸς σχηματισμὸν τῆς ὀργανικῆς αὐτοῦ συστάσεως ὀξυγόνου, οὐ μόνον ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ ἐκ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαιρας, ὡς μέχρι τοῦδε νομιζέται, ἀλλὰ καί, κατὰ σημαντικὰ ποσά, ἐκ τῶν ὀρυκτῶν ὀξυγονούχων ἀλάτων τοῦ εδάφους, ἅτινα εἰσδύουσι διὰ τῶν βίξων τοιαῦτα δὲ εἶνε τὰ θεϊκὰ, φωσφορικὰ καὶ ἰδίᾳ τὰ νιτρικὰ ἄλατα.

Ὅτω προφανῶς καταδεικνύεται ὅτι, ὡς πολλάκις ἐλέχθη, τὰ πράσινα φυτὰ ἀποτελοῦσι σύστημα ἀναγωγικόν.

1) Ὅτω καλοῦσιν εἰς τὴν Χημείαν τὰ σώματα τὰ δυνάμενα κατὰ τὴν συνήθη ἢ καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑψηλὰ θερμοκρασίας, εἰς ἐπαφὴν ἐρχόμενα μετὰ σωμάτων ὀξυγονούχων ν' ἀπαίρειται ἀπ' αὐτῶν ὀξυγόνον, οἷον τὸ ὕδρογόνον καὶ ὁ ἀνθραξ.

Ἀπὸ τῆς 29/10 Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 7/19 Νοεμβρίου ε. ἔ., ἐγένοντο ἐν Λονδίῳ, κατὰ τὰς ἐπισήμους στατιστικὰς, 314 θάνατοι ἐξ ὀστρακιάς ἐπὶ 9000 προσβληθέντων. Ἡ θνησιμότης ἀντιστοιχεῖ πρὸς 3,5 0/0. Ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, ἐγένοντο ἐκ διφθερίτιδος θάνατοι 450 ἐπὶ 2000 προσβληθέντων, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ εἰς θνησιμότητα 21,2 0/0. Ἦτοι ἐξάκις ἀνωτέραν τῆς τῆς ὀστρακιάς.

Ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως συλλεγεῖσιν πληροφοριῶν ἐπὶ τῆς γενικῆς συγκομιδῆς τοῦ οἴνου ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ τὸ 1892, ἔπεται ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνέρχεται μόνον εἰς 33365600 ἑκατόλιτρα, ἦτοι ὅτι ὑπάρχει ἐλάττωσις κατὰ 3626000 ἑκτλ. ὡς πρὸς τὴν συγκομιδὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Παράδοξον ἰδιοφυῖαν μαύρου τινὸς καλουμένου William Butler ἐναγχος ἀναγράφει ἀναποκριτὴς τις τῆς Scientific American. Κατ' αὐτόν, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος μαῦρος δύναται, σχεδὸν ἀκαριαίως, νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος τὴν ἀντιστοιχοῦσαν εἰς οἰανδήποτε ἡμερομηνίαν ἐντὸς τῶν τελευταίων 300 ἢ 400 ἐτῶν, ἐνῶ ὁ αὐτὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἐκτελέσῃ νοερῶς πᾶσαν πρόσθεσιν ἢ τὸ ἄθροισμα ὑπερβαίνει τὸν 50 ἢ 60.

Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσιν ἐν συνόλῳ ἀμπελώνες ἐπὶ ἐκτάσεως 200000 ἑκταρίων περίπου, ἀπέφερον δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν συνόλῳ 570.000 τόνων σταφυλῶν.

Προσεχῶς ἀποστέλλονται εἰς Θεσσαλίαν πρὸς ἐπιτόπιον μελέτην τῶν πρὸς καταστροφὴν τῶν ἀρουραίων μυῶν ἀποτελεσμάτων τῆς μεθόδου Loeffler δύο ἀπεσταλμένοι τοῦ ὑπουργείου τῆς γεωργίας ἐν Σκωτίᾳ, ἦν ἀπὸ τινος λυμαινεται ἡ μάστιξ αὕτη. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπουργὸς ἠρνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ, τὸ γε νῦν, τὴν μέθοδον ταύτην πρὸς καταστροφὴν τῶν ἀρουραίων μυῶν, διότι τὰ γενόμενα ἐν Θεσσαλίᾳ πειράματα δὲν θεωροῦνται εἰσέτι ἰκανῶς ἐπιβεβαιωτικὰ τοῦ λυσιτελοῦς αὐτῆς.

Γνωστὸν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις μετεκαλέσατο τὸν Οὐγγρον μεταλλειολόγον κ. Οὐφνερ εἰς δὴ ἀνέθετο τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ ἀνακαλυφθέντων στρωμάτων βαρυτίνης.

Ἐσχάτως ἀνεγράφη ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι ὁ ἐπιστήμων οὗτος ὑπέβαλεν εἰς τὸν κ. Τρικούπην τὴν περὶ τοῦ ζιτῆμαματος τούτου ἔκθεσιν αὐτοῦ. Διὰ ταύτης ἀποφαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὴν τὸ ὄρυκτόν ἔχει τὴν ἀρχικῶς ἀποδοθεῖσαν αὐτῷ ἀξίαν, ἀλλ' ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς ταύτην, πρὶν ἢ προβῆ εἰς ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἀνάλυσιν. Τοιαύτην σοβαρὰν καὶ ἀκριβῆ ἀνάλυσιν δὲν ἐπιτρέπουσιν, ὡς γράφει, τὰ ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχοντα μέσα, δι' ὅ καὶ θὰ ἐκτελέσῃ ταύτην ἐν Οὐγγαρίᾳ ὅπου καὶ ἀπῆλθεν ἤδη ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης ἐβδομάδος. Μετὰ λύπης σημειοῦμεν ὅτι ταῦτα γράφονται ἐν ἐπιτίμῳ ἐκθέσει περὶ τῆς θέσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι μέσων τῆς ποσοτικῆς ἰδίᾳ ἀναλύσεως, ἐνῶ, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστόν, πολλὰ ἀπὸ ἐτῶν κατεβλήθησαν καὶ καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ἀρμολίων προσπάθειαι πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐν

Ἑλλάδι καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἀθήναις χημείων, οὐχὶ βεβαίως ὅπως ἐξισωθῶσι ταῦτα πρὸς τὰ τῆς Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ρωσίας, ἣτις ὁμολογουμένης διὰ γιγαντιαίων βημάτων προβαίνει εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτῆς καταρτισμόν.—διότι τοῦτο εἶνε τὸ γε νῦν μκταιοπονία λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν πρὸς τοῦτο ἐν Ἑλλάδι δαπανωμένων ἐλαχίστων σχετικῶς ποσῶν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὅπως ταῦτα καταστῶσιν ἰκανὰ πρὸς ἐξυπρέτησιν τῶν πρώτων ἀναγκῶν τοῦ τόπου.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἐκθέσει ὁ κ. Οὐφνερ προτείνει ὅπως αἱ ἐργασίαι τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀρξῶνται ἀμέσως ὑποδεικνύων τὰ πρὸς τοῦτο μέρη ἐν Μήλῳ.

Ἡ πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς ἐκ τῆς πτώσεως τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νιαγάρα κατασκευαζομένη σήραγγῃ ἐπερατώθη, ἀπὸ τοῦ προτεχοῦς δὲ μαρτίου ἀρξεται λειτουργοῦν τὸ πρὸς μετάδοσιν τῆς δυνάμεως ἴδρυμα. Μεταδοθήσονται 45000 ἵππων εἰς Buffalo καὶ 30000 εἰς ἄλλα σημεῖα. Θυρολλεῖται ὅτι ἐπὶ τοῦ Καναδικοῦ ἐδάφους ἰδρυθήσεται κολοσσιαῖον ἐργοστάσιον, ὅπερ θὰ καταλάβῃ ἕκτασιν 600 ὄλων ἑκταρίων παρὰ τὸν καταράκτην, θὰ λαμβάνῃ δὲ τὴν κινήτικὴν δύναμιν παρὰ τοῦτου.

Κατὰ τὰς ἐν τῷ Ἀστροσκοπεῖῳ τοῦ κ. Rotch ἐν Blue-Hill (Μασσαχουσέτη) γενομένας παρατηρήσεις, τὰ νέφη, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, κεῖνται χαμηλότερα τὸν χειμῶνα ἢ κατὰ τὸ θέρος.

Τούτων τὰ καλούμενα σωροὶ-θύμβροι (cumulo-nimbus) παρουσιάζουσι τὸ ἰδιάζον τοῦτο ὅτι, ἐν γένει, ἡ βᾶσις αὐτῶν κεῖται χαμηλότερα τὸ θέρος ἢ τὸν χειμῶνα, ἐνῶ ἡ κορυφή αὐτῶν κεῖται, συμφώνως πρὸς τὴν γενικὴν κανόνα, χαμηλότερα τὸν χειμῶνα ἢ τὸ θέρος. Ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως τῆς ἀτμοσφαιράς εὐρέθῃ διπλασία τὸν χειμῶνα ἢ τὸ θέρος. Ἡ μέση ταχύτης τῶν ὑψίστων νεφῶν εὐρέθῃ τὸν χειμῶνα ἴση πρὸ 160 χμ. τὴν ὥραν, ἀλλ' ἐμετρήθησαν καὶ ταχύτητες 368 χμ.. Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων φαίνεται προκύπτει ὅτι τὰ ὑψηλότερα ἀτμοσφαιρικὰ βέβματα ἔχουσι ταχύτητα μείζονα ἐν Ἀμερικῇ ἢ ἐν Εὐρώπῃ, ὅπερ θὰ ἰδύνατο νὰ ἐρρηνεύσῃ τὴν μείζονα ταχύτητα τῶν καταιγίδων τοῦ νέου κόσμου. Προκειμένου δὲ περὶ τῆς διεύθυνσεως τῆς κινήσεως τῶν νεφῶν, σημειοῦται ὅτι ἡ κοινότερα, διὰ μὲν τὰ ὑψίστα κείμενα νέφη, ἦτο ἡ ἐκ δυσμῶν, διὰ τὰ εὐρισκόμενα ἄνω τῶν 4000 μ., αἱ 90 καὶ πλέον ἐπὶ 100 παρατηρήσεις, εἰδείξαν διεύθυνσιν αὐτῶν ἀπὸ σ. μείου κειμένου μεταξὺ τοῦ νοτιοδυτικοῦ καὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ. Πλησίον τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ἐν τοῖς μαλλοῖς (cirrus) καὶ τοῖς σωροῖς ἢ δεσπόζουσα διεύθυνσις εἶνε ὀλίγον βορειοδυτικὴ, ἐν δὲ ταῖς μεταξὺ χώραις, τὰ νέφη ἔχουσι διεύθυνσιν νοτιοδυτικὴν.

Ἡ Nature ἀνεδημοσίευσεν τὸ ἐν τῇ Astronomical Journal ἄρθρον τοῦ κ. J. H. Stockwell περὶ τοῦ ἀστέρου τῆς Βηθλεὲμ τοῦ ὀδηγήσαντος, ὡς γνωστόν, τοὺς Μάγους πρὸς εὔρεσιν τοῦ Χριστοῦ ἕκτα τῇ γεννήσει αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄρθρον τοῦτο μετέφερον καὶ τινες τῶν ἡμετέρων ἐφημερίδων. Κατὰ τὸν κύριον τοῦτον, ὁ ἀστὴρ τῆς Βηθλεὲμ ἦτο ἀπλή, ἀλλὰ καὶ σπανία καὶ διὰ τοῦτο ἀξιοπαρατήρητος καὶ ἐκπληξιν προσενήσασα, σύνδοξος τῶν λαμπροτέρων τοῦ στερεώματος πλανητῶν Ἀφροδίτης καὶ Διός, οὐχὶ δέ, ὡς ἐνόμισεν ὁ Κε-

1) Ἐκ τ ἄ ρ ι ο ν = 10000 τετραγωνικὰ μέτρα = 10 νέα στρέμματα.

pler πρὸ 300 ἐτῶν, τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Διός. Καθῆκον ἀπλοῦ χρονογράφου ἐκπληροῦντες, σημειούμεθα τὴν δημοσίευσιν ταύτην μετὰ τῆς εὐσεβάστως ὑποβαλλομένης παρατηρήσεως ὅτι ἀληθῶς μὲν τὸ στάδιον τῆς κατ' ἀρέσκειαν ἐρμηνείας οἰωνοῦ ποτε γεγονότων εἶνε τοῖς πᾶσιν ἐλεύθερον. ὑπέχουσι δὲ οὗτοι καὶ μόνον τὴν περὶ τούτου εὐθύνην. οὐχ ἤττον ὅμως οἰαδῆποτε ἐρμηνεία δέον νὰ προσαρμόζεται ἀκριβῶς πρὸς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐρμηνευόμενα γεγονότα. τούτου δὲ μὴ ἐκπληρουμένου, — ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει καθ' ἣν δὲν πρόκειται περὶ δύο ἀστέρων κατὰ χρόνον ἐλάχιστον φαινομενικῶς συνενωθέντων, εἶτα δὲ καὶ πάλιν διαχωρισθέντων, ἀλλὰ περὶ ἐνὸς καὶ μόνου ἀστέρος, παραμειναντος ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους, ἐμφανισθέντος μὲν ἐξ ἀνατολῶν, ὠρισμένην δὲ διεύθυνσιν ἀκολουθήσαντος καὶ σταματήσαντος ὑπεράνω τῆς φάνης, ἐν ἣ ἔκειτο τὸ παιδίον, κτλ. — ἕκαστος δικαιούται νὰ θεωρήσῃ ὡς σπουδαίαν ἢ μὴ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν σημασίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτῆς. Κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, οἱ πλάσσοντες τὰς παραδόξους ταύτας ἐρμηνείας τῶν ὑπερφυσικῶν γεγονότων θὰ ἦσαν εἰλικρινέστεροι καὶ συνεπέστεροι πρὸς ἑαυτοὺς ἐὰν διαρρήθην ἤρουντο αὐτὰ ταῦτα τὰ γεγονότα, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἀποτέλεσμα ἑκατέρως τῶν ἀντιλήψεων τούτων εἶνε τὸ αὐτό, ἡ διασάλευσις δηλ. τῶν πεποιθήσεων περὶ τοῦ ἀληθοῦς τῶν ὑπερφυσικῶν τούτων γεγονότων.

Η Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κινδυνύοντες τὸ λῆξαν βίσεκτον ἔτος 1892 ὀφείλομεν εἰπεῖν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν ἀνεπιβληθέντων κατ' αὐτὸ γεγονότων, καὶ ἀνακεφαλαιώσαι ὅποια τὰ σπουδαιότερα αὐτῶν, τὰ καὶ βαρύνοντα ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐν Εὐρώπῃ καταστάσεως καὶ δυνάμενα νὰ ἐπισπάσωνται τὴν προσοχὴν τοῦ μέλλοντος ἱστορικοῦ. Τὸ 1892 οὐδὲν σχεδὸν τὸ ἀξιομνημόνευτον παρουσιάζει γεγονὸς ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς διπλωματίας, ἢ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς νομοθεσίας, ἢ τῶν ἔργων τοῦ Ἄραως δυσχερῆς ἐπομένως ἀποβαίνει ὁ ἀκριβὲς χαρακτήρισμός αὐτοῦ καὶ ὁ μόνος αὐτῷ προσήκων εἶναι ὅτι συνεκράτησεν ἐν ἀγωνίᾳ ἅπαντας τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, καίτοι αἱ τῶν δυνάμεων σχέσεις διαταρτήθησαν ἐν ὁμαλῇ καταστάσει, ὅτι προὔλειαν τὴν ὁδὸν εἰς νέας καὶ φοβερὰς ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ δασμολογίας καὶ ἐπὶ βαρυντάτην κληροδοσίᾳ κληρονομίαν τῷ ἀπὸ τῆς προχθὲς ἀρξαμένῳ νέῳ ἔτει παρὰ τὰς γεγονυῖα τῆ φωνῇ διασαλπασθείσας εἰρηνικὰς προθέσεις οὐ μόνον παρὰ τῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλέων ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῶν ἐτι τῶν συμβούλων καὶ ὑπουργῶν αὐτῶν. Μάτην ἢ γράϊα καὶ καρχητικὴ εἰρήνη, ποδῆρη φέρουσα χιτῶνα, διατρέχει σύμπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ προστερονίζεται πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἰανουῦπιος καθισυάση τοὺς ὑπὸ φόβου δεινοῦ κατεχομένους λαοὺς καὶ διασκεδάση τὰς ὑπνοίας, ἄς ἐκληροδοτήσεν αὐτοῖς ἢ κατὰ τὸ 1891 ἀνανέωσις τῆς τριπλῆς συμμαχίας ἐπὶ ἐξαετίαν καὶ ἡ σύσφιγξις τῶν

πολιτικῶν δεσμῶν διὰ τῆς συνομολογίας τῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν τῶν τριῶν συμμάχων, τῶν ἐπικυρωθεισῶν ὑπὸ τοῦ αὐστριακοῦ καὶ τοῦ ἰταλικοῦ κοινοβουλίου τῆ 7)19 ἰανουαρίου καὶ προσκομιδαμένων τῷ στρατηγῷ Καρπίθρ τὸν τίτλον τοῦ κόμπος. Τὰς εὐρωπαϊκὰς κυβερνήσεις, μεγάλας τε καὶ μικράς, μέγας τῷ ὄντι κατέχει ζῆλος πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ στρατιωτικοῦ συστήματος καὶ εἰσαγωγὴν νέων εἰς αὐτὸ μεταρρυθμίσεων, τὸ δὲ σύνθημα δίδωσιν ἡ Γερμανία διὰ τοῦ περὶ διετοῦς θητείας νομοσχεδίου, ὅπερ συντάραξε σύμπασαν τὴν Εὐρώπην καὶ ἔνθεν μὲν ἐξηνάγκασε τὴν Ρωσσίαν νὰ ἐνισχύσῃ τὰς παραμεθορίους φρουρὰς αὐτῆς, ἔνθεν δὲ τὴν Γαλλίαν νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ ἐπὶ τῶν Βοσγίων ὀχυρώματα καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν αὔξησιν καὶ τῶν κατὰ θάλασσαν δυνάμεων, ὧν τὴν πρώτην βάσιν ἀποτελεῖ ἡ παρὰ τῆς βουλῆς ἐπιτήρησις σημαντικῆς πιστώσεως ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 3 ἰουλίου, τὸ Βέλγιον νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἐπὶ τοῦ Μεύσιος ὀχυρώματα, τὴν Ἑλβετίαν νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς οὐδετερότητος αὐτῆς, ὡσεὶ ἐπρόκειτο ἡ ῥῆξις τῆς εἰς δύο μεγάλα διηρημένης Εὐρώπης στρατόπεδα. Οὐ μικρὰν ἀνησυχίαν προὔκάλυσε ταῖς ἰδίαις κυβερνήσεσι, καίτοι ἡ 1 μαΐου παρῆλθεν ἐν πλήρει ἰσυχίᾳ, ἡ δεινωθεῖσα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πάλιν τῆς ἐργασίας ἐναντίον τοῦ κεφαλαίου διὰ τετοῦ τῆ 3)15 φεβρουαρίου ἀρξαμένου κινήματος ἐν Βερολίῳ, διὰ τῆς αὐτῆς πολιτείας 400,000 μεταλλωρύχων ἐν τῇ μεγάλῃ Βρετανίᾳ κατὰ τὴν 29)12 μαρτίου, ὡς καὶ ὁ θρασείαν τὴν κεφαλὴν ἐγείρας σοσιαλισμός, ὁ ἐκδηλωθεὶς ἐν τοῖς κινήμασι τοῦ Ραβασὺλ καὶ Ζουπῶν. Ὡσεὶ δὲ μὴ ἤρουν αἱ κοινωνικαὶ αὐταὶ πληγαὶ ἐπῆλθον καὶ δειναὶ θεομηνίαι, πλήμμυραι ἐν Ἰσπανίᾳ τῆ 24/7 μαρτίου, πλήμμυραι ἐν Ἰταλίᾳ τῆ 19/31 μαρτίου, διτοδία ἐν Ρωσίᾳ, ἐπὶ πάσαις δὲ ταύταις ἡ ἐπάρατος χολέρα, ἥτις, ἐκ Περσίας ἀρξαμένη καὶ εἰς τὴν νότιον Ρωσίαν μεταδοθεῖσα κατ' ἀρχὰς ἐξηπλώθη βαθμυδὸν καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, ἐμάστιξε τὰ κυβερνεῖα Ἀστραχάν, Μόσχας, ἐμάστιξεν ἐν μέρει τὴν Οὐγγαρία καὶ ἰδίᾳ τὴν Πέστην, ἐπεσεκέθη τοὺς Παρισίους καὶ τὸ Χερδοῦργον, κατηρήμωσε τὸ Ἄμβουεργον, ἐγκαταστάσα δὲ εἰς πολλὰ μέρη ἐνδημικῶς μέγαν ἐμπνέει φόβον μὴ κατὰ τὸ προσεχὲς ἐὰρ προσλάβῃ ἐπιδημικὸν χαρακτῆρα καὶ συμπληρώσῃ τὸ καταστρεπτικὸν αὐτῆς ἔργον.

Καὶ κατὰ τὸ 1892 αἱ ἡγεμονικαὶ συνεντεύξεις ἐπῆλθον ἀλλεπάλληλοι, καίτοι κατ' οὐδὲν συνέτελεσαν εἰς τὴν διασκέδασιν τῶν συλληφθέντων φόβων ἐπὶ ταῖς ἐν εὐρείαις διαστάσεσιν ἐξακολουθηθείσας πολεμικαῖς παρασκευαῖς καὶ ἐπὶ ταῖς ζητουμέναις ἀπὸ τῶν φορολογουμένων δαπάναις πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ὅπλου ταχείας βολῆς ἢ πρὸς ταχείαν κατασκευὴν τῆς μὴ ἀναδιούσης καπνῶν πυρίτιδος. Το σύνθημα τῶν συνεντεύξεων ἔδιδε πρῶτος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρος ὁ Γ', ὅστις, ἐπισκεπτόμενος ἐν Κιέφῳ τῆ 25/7 ἰουνίου τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον, ἀνταπέδιδε τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένην ἐν Πέτερσῳφ καὶ Νάροβᾳ ἐπίσκεψιν καὶ ἐξεπλήρου τὰ θέσμια τῆς διεθνούς ἐθιμοτυπίας, τὰ τοσοῦτον ἐν τῇ ρωσικῇ αἰλῇ δεδαδτά. Ἡ συνέ-

τευεις ἐγέννησεν ἰκανὰς ἐλπίδας περὶ ἐπαναλήψεως τῶν πατριωτικῶν σχέσεων τῆς Γερμανίας καὶ Ρωσίας, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἀπεδείκνυτο ὅτι οὐδεμία ἐπιήκετο βελτιώσει ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν δύο κρατῶν καὶ ὅτι ἡ ἐν Κιέλφ συνέντευξις ἐθίγεν ἀπλῶς τὰς σχέσεις τῶν δύο αὐτοκρατορικῶν αὐλῶν. Τὰς ἐλπίδας ταύτας ἐξησθένησε καὶ ἡ μετὰ τρεῖςκαίδεκα ἡμέρας ἐν Πότσδαμ συνέντευξις Γουλιέλμου καὶ Οὐμβέρτου, καθ' ἣν ὁ πρῶτος, ἰδὼν τὸ ἄγονον τῆς ἐν Κιέλφ συνεντεύξεως, ὑπεδείκνυε τῷ δευτέρῳ τὴν ἀνάγκην νέων παρασκευῶν, ἃς ἐδικαιολόγησαν ἐν Μοντεσιτόριο οἱ σύμβουλοι τῆς Α. Μ. διὰ τοῦ ἐπιχειρήματος ὅτι ἡ Ἰταλία, ἀποσπασμένη τῆς τριπλῆς συμμαχίας ἐξαναγκασθήσεται νὰ προβῇ εἰς πολλὰς μείζονας δαπάνας πρὸς ἄμυναν καὶ περιφρούρησιν τῆς χώρας. Τὰς δύο ταύτας συνεντεύξεις ἐπικολούθησε μετὰ δύο περιήπου μῆνας, ἡ ἐν Ὀσδόβρῃ συνέντευξις μάρτυρος καὶ ἐγγόνου τῆς 21)2 αὐγούστου, καὶ ταύτην τῆς 10 ὁκτωβρίου ἡ ἐν Βιέννῃ τῶν δύο συμμαχῶν αὐτοκρατόρων. Τῶν ἡγεμονικῶν τούτων συνεντεύξεων δὲν ὑπολείπεται καὶ ἡ τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου μετὰ τοῦ προέδρου τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας κ. Καρνῶ, φιλοφρονέστατα ὑποδεξαμένου τὴν Α. Μ. καὶ προκαλέσαντος οὕτως ἰκανὰ σχόλια παρὰ τῷ τύπῳ τῆς τριπλῆς συμμαχίας περὶ γαλλοελληνικῶν συνεννοήσεων. Προσέτι εἰς τὰς ἡγεμονικὰς συνεντεύξεις συγκαταλεκτέον καὶ τὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Φραγκίσκον Ἰωσήφ ἐπίσημον ἐπισκεψὴν τοῦ διαδόχου τῆς Ρωσίας, ἐπανακάμπτοντος ἐκ τῶν ἀγγυρῶν γάμων τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πολλὰ ἐπισυνέβησαν ὑπουργικαὶ μεταβολαί, ἐν μόνῃ δὲ τῇ Γαλλίᾳ ἐπὶ πᾶσι τοιαῦται τρεῖς. Τῆς 7)19 φεβρουαρίου παρῆται τὸ ὑπουργεῖον Φρεδινέ ἐνεκεν οἰκονομικῶν ζητημάτων καὶ μετὰ ἐπτὰ ἡμέρας ἐσχηματίζετο τὸ ὑπὸ τὸν κ. Λουμπέ. Τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο ἔμεινεν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μέχρι τέλους νοεμβρίου, ὅτε ἀνακινήθη ἐν τῇ βουλῇ ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ κ. Δελαχαὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Παναμά, ἀνετράπη καὶ ἀντικατέστη τῆς 25)7 δεκεμβρίου διὰ τοῦ ὑπουργείου Ριμπῶ. Καὶ τοῦτο ὅμως ἕνα μῆνα καὶ τρεῖς ἡμέρας μείναν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ παρῆτην τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ καὶ ἀνεσχηματίσθη ὑπὸ τὸν αὐτὸν πρωθυπουργόν. Ἡ σπουδαία ἐν τῷ ὑπουργείῳ τούτῳ τροποποιήσις εἶναι ἡ ἀποχώρησις τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ κ. Φρεδινέ, ὅστις ἐφ' ἰκανὸν χρόνον τὸ μέγαλον ἔχον σημασίαν ὑπουργεῖον τοῦτο διεθύνων παρὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ὑπουργικὰς μεταβολὰς καὶ καταβάλλων ἦν ἐπὶ τῶν παθημάτων τοῦ 1870 δραστηριότητα, ὅτε μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Γαμβέτα διοργάνων τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἄμυναν κατ' ἀτεράμνου νικητοῦ, κατῳρθώσε ν' ἀναδείξῃ τὸν στρατὸν τῆς χώρας αὐτοῦ καὶ τοσοῦτο νὰ ἐκφοδίσῃ τοὺς ἐν Βερολίνῳ, ὥστε κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ περὶ διευθετικῆς νομοσχεδίου εἰς τὴν Λευκὴν αἴθουσαν ἐνθεν μὲν ὑπεδεικνύετο ἡ τοῦ στρατοῦ τούτου ὑπεροχὴ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν γερμανικὸν καὶ ἀπληθισμῶντο τὰ ἐπὶ τῶν γαλλικῶν μεθοριῶν ὀχυρωματικὰ ἔργα, ἐνθεν δὲ αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀνέγραψον τὰς ἀπὸ τριακονταετίας ἐπελθούσας μεταβολὰς εἰς τοὺς διαφόρους στρατοὺς τῆς Εὐρώπης, ἐδημοσίευσαν στα-

τιστικὴν τῶν στρατῶν καὶ κατέληγον εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἢ μέχρι προδέντε ἐτῶν πάσας τὰς δυνάμεις ὑπερακοντίζουσα Γερμανία ἤρξατο νὰ ὑπολείπεται καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ πυροβολικοῦ. Ὑπουργικαὶ ὡσαύτως ἐπὶ πᾶσι μεταβολαί ἐν τῇ Γερμανίᾳ, ὅπου τῆς 11/23 μαρτίου παρῆται ὁ ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργὸς κ. Ζέδλιτς, ἐνεκα τῆς ἀπορρίψεως τοῦ σχολικοῦ νομοσχεδίου καὶ ὁ κ. Ἐϋλεμβουργ διορίζεται πρωθυπουργὸς τῆς Πρωσίας ἀντὶ τοῦ κόμπος Καπρὺν, τηροῦντος μόνον τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιγραμματέως, ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου τῆς 2/14 ἀπριλίου παρῆται τὸ ὑπὸ τὸν κ. Ρουδίνην ὑπουργεῖον καὶ τῆς 3/15 μαΐου ἀνεσχηματίζετο τὸ ὑπὸ τὸν κ. Γιολέττην, ἐν Οὐγγαρίᾳ, ὅπου τὸν πρωθυπουργὸν κόμπος Τσάπαρν ἀντικατέστησε τῆς 29/11 νοεμβρίου ὁ κ. Βέκερλε, ἐν Σερβίᾳ, ὅπου τὸν κ. Πάσιτς διεδέξατο τῆς 11/13 αὐγούστου ὁ κύριος Ἀδακούμοιτς ἐν Ἰσπανίᾳ ὅπου τὸν κ. Κανόβαν ἀντικατέστησε τῆς 27/9 δεκεμβρίου ὁ κ. Σαγάστας καὶ τέλος ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου τὸ φιλελεύθερον ὑπουργεῖον Γλάδστον ἀνέλαβε τὴν ἐξουσίαν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Σαλιζβουρῆ, κατόπιν νίκης ἐν ταῖς γενναῖς ἐκλογαῖς. Ἄλλ' ἡ σπουδαιότερα πασῶν τῶν ὑπουργικῶν κρίσεων εἶναι καθ' ἡμᾶς ἡ ἐν Ἑλλάδι. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος βλέπων τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς χώρας, ἠναγκάζετο νὰ ἐπωφεληθῇ τὰ ὑπὸ τοῦ συντάγματος παρεχόμενα αὐτῷ δίκαια καὶ προὔκαλει οὕτω τῆς 18/1 μαρτίου τὴν παραίτησιν τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ὃν διεδέχετο ὁ κ. Κωνσταντόπουλος. Ἐπὶ τούτου διελύετο ἡ βουλὴ καὶ διεξήγοντο αἱ ἐκλογαὶ αἵτινες, δικαιώσασαι τὴν ἐπὶ τὸ νομοταγὲς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀνακτα πῖσιν καὶ ἀφοσίωσιν αὐτοῦ πεποιθήσιν ἀπέληγον εἰς τὴν 3 μαΐου, καὶ ἀνεδείκνυσαν ἐκλεκτὸν τοῦ λαοῦ τὸν κ. Τρικούπην ἐπὶ τῇ ἐλπίδι βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν καὶ ἀπολαύσεως οὕτω τῶν θελημάτων τῆς πολυποθῆτου Ἐδέμ διὰ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ ἰσοζυγίου.

Αἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡγεμονικαὶ ἔορται ἀλλεπάλληλοι ἐπὶ πᾶσι. Τῆς 14/26 μαΐου ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας ἔορτασε τὴν πεντακονταετηρίδα τῶν γάμων αὐτοῦ ἐν μέσθ πολλῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ γαμβροῦ, τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, ὡς καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Τῆς 27/8 ἰουνίου ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἐπανηγύρισε τὴν εικοστὴν πέμπτην ἐπετηρίδα τῆς στῆψεως αὐτοῦ ὡς βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἐδέχετο τὰ τεκμήρια τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσίωσεως τῶν Μαγάρων, καὶ τῆς 15/27 ὁκτωβρίου ὁ τῆς Ἑλλάδος βασιλεὺς ἐτέλει τὴν εικοστὴν πέμπτην ἐπετηρίδα τῶν γάμων αὐτοῦ ἐν μέσθ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ναυάρχων τῶν εἰς Πειραιᾶ ἀπασταλειδῶν ἐπὶ τῇ ἔορτῇ μοιρῶν, ὧν μεγαλειτέρα ἦτο ἡ γαλλικὴ.

Κατὰ τὸ 1892 ἰκανὸς ἐγένετο λόγος καὶ περὶ ἀναθεώρησεως τῶν συνταγμάτων ἐν τισὶ χώραις ὡς ἐν Βελγίῳ καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ. Ἐν τῇ πρώτῃ ζητεῖται ἡ καθολικὴ ψηφοφορία ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἡ τροποποιήσις τῶν εἰς τὸ θρόσκευμα τοῦ ἡγεμόνος ἀφορῶντος ἄρθρου, ἥτις καὶ προὔκαλεσε μεγάλην παρὰ

τῶ λαῶ ἀγανάκτησιν. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ ἐτέρων ζητημάτων, διεθνῆ ἔχοντων χαρακτῆρα, εἶναι ἡ ρῆξις τῶν ἐλληνοορρουμανικῶν σχέσεων ἐνεκα τῆς κληρονομίας τοῦ Ζάππα, ἡ διαφωνία τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Βουλγαρίαν ἐν τῷ ζητήματι τῆς γλώσσης, ἡ ἐξομάλισις τῆς γαλλοβουλγαρικῆς διαφωνίας ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Σαδοῦρν, ἡ ἐξομάλισις τῶν τῆς ἀλβανίας ζητημάτων ἐν τῷ Βρυγγιεῖφ πορθμῶ καὶ τῇ Νεογειῶ, ἡ συνεννόησις Ρωσίας καὶ Ἀγγλίας ἐν τῷ ζητήματι τῶν χωρῶν τοῦ Παμείρου, ἡ τῆς Γερμανίας διαίρεσις εἰς δύο στρατόπεδα συνειρή τῆς πολιτείας τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ, ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἐξ Ἐμς τηλεγραφήματος, ὅπερ παραποιηθὲν ὑπὸ τοῦ πρῶην ἀρχιγραμματέως τῆς Γερμανίας ἐπετάχυνε τὸν γαλλορωσικὸν πόλεμον, ἡ τελωνειακὴ πάλιν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἐνεκα τοῦ νόμου τοῦ Μὰκ Κίνλεϋ, ἡ κατασταλεῖσα ἐν μέρει διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Κλέβελανδ ὡς προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀντὶ τοῦ κ. Χάρισσον καὶ μεταδοθεῖσα καὶ εἰς Γαλλίαν διὰ καταγγελίας τοῦ ἀπὸ τοῦ 1860 ἰσχύοντος τελωνειακοῦ συστήματος καὶ διὰ τῆς πλήρους ἐφαρμογῆς τοῦ προστατευτικοῦ ἀπὸ τῆς 19/1 παρελθόντος Φεβρουαρίου, ἡ ἐν Βρυξέλλαις νομισματικῆ συνδιάσκεψις ὡς καὶ ἡ κατὰ τῆς δουλείας, ἡ ρῆξις τῶν γαλλοελβετικῶν ἐμπορικῶν σχέσεων, ἡ τῇ 12/24 δεκεμβρίου ἐξομάλισις τοῦ ἀπὸ τοῦ ἰουνίου ἐκκινηθεῖς ζητήματος τῆς προξενικῆς ἀντιπροσωπείας τῶν Σκανδιναβικῶν κρατῶν, αἱ ἐν Γενούῃ ἐορταί παρόντος τοῦ γάλλου ναυάρχου Ριονιέ, ἡ φυλετικὴ πάλιν Οὐγγρῶν καὶ Ρουμάνων, ἡ τῆς Εὐρώπης ἐκδικησις ἐναντίον τῆς μαύρης Ἡπείρου διὰ τῆς παρὰ τοῦ γάλλου στρατηγοῦ Δοδ καταλήψεως τῆς Δαχομαίνε, ἡ περιοδεία τοῦ βέλγου στρατηγοῦ Βριαλμόν, ἡ προκαλέσασα διάφορα στρατιωτικὰ ζητήματα, ἡ τῇ 2)14 ἀπριλίου ἐξομάλισις τῆς πρὸς τὴν κυβερνήσιν Οὐασινγκτόνων διαφωνίας τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῇ κακῶσει τεσσάρων ὑπνκῶν τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου ἐν τῇ Νέα Αὐγυζία, αἱ γαλλορωσικαὶ φιλοφρονήσεις ἐν Νανσύ κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν γυμναστικῶν ἐορτῶν τῇ 24)5 ἰουνίου, ἡ τοῦ κ. Ριερς περιοδεία ἀνά τὴν Εὐρώπην, ἡ προκαλέσασα ἰκανὰς διαδόσεις καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς παρὰ τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Χοχενζόλερν καταβληθείσας προσπάθειαι δι' ἐμπορικὴν πρὸς τὴν Ρωσίαν προσέγγισιν συνειρή παρακμῆς τῆς ἐν Γερμανίᾳ γεωργίας, ἡ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς βιομηχανίας περιφανῆς νίκης Γαλλίας ἐναντίον τῆς Γερμανίας, παραιτηθεῖσας τὴν διοργάνωσιν παγκοσμίου Ἐκθεσεως ἐν Βερολίνῳ καὶ συγκαλυφθεῖσας τὴν ἴπταν αὐτῆς διὰ τῆς δικαιολογίας ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος συγκροτεῖται παραπλησία ἐκθεσις ἐν Παρισίοις, ἡ ρῆξις Ἀγγλίας καὶ Μαρόκου ἐπὶ τῇ κακῶσει ἀγγλῶν ὑπνκῶν τῇ 26)7 ἰανουαρίου, οἱ γάμοι τοῦ διαδόχου τῆς Ρουμανίας μετὰ τῆς Μαρίας τοῦ Ἐδιμβούργου τῇ 29)10 ἰανουαρίου, ἐγγόνης τῆς Ἀνάσσης καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ τέλος δυσχεραῖαι ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου τὸ ἰρλανδικὸν ζήτημα ἀννοσχεῖ τὸν κ. Γλάδστονα ἐπὶ τῇ πολιτείᾳ τῶν παρεγγλιστῶν, ἀποτολμησάντων τῇ παραμονῇ τῶν Χριστουγέννων ἀποτρόπαια κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς ἐκείθεν τοῦ πορθμοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου νήσου κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἐν Φαίνιξ Πάρις συγεροῦ κακουργήματος τῇ 6

μαίου τῷ 1882, ἐν Αὐστρία, ὅπου ὁ κόμης Τάαφφε ἠναγκάσθη νὰ τροποποιήσῃ τὸ ὑπουργεῖον αὐτοῦ διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ Κούεμβουργ, ἐν Γερμανίᾳ ὅπου ὁ ἀντισημιτισμὸς ἰκανὸν προὐκάλεσε πάταγον διὰ τῆς εἰς πεντάμηνον κάθειρξιν καταδικῆς τοῦ Ἀλδάρ, κατηγορηθέντος τοῦ ὀπλοποιοῦ Λαῖβε ὡς προμηθεύσαντος εἰς τὸν γερμανικὸν στρατὸν ἐλαττωματικὰ ὄπλα, ἐν Ρουμανίᾳ, ὅπου αἱ κομματικαὶ διαφωνίαι κατέληξαν εἰς τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργοῦ Φλωρέσκου καὶ ἐλευσιν τοῦ ὑπο τὸν κ. Καταρτζῆ, ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου τὰ οικονομικὰ ζητήματα παρέρχουσι πράγματα τῷ ἀνακτοβουλίῳ Ρώμης, καὶ εἴ τινα ἄλλα.

Τοιοῦτον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ λῆξαν ἔτος, εὐχρηθῶμεν δ' ὅπως οἱ βουλευφόροι τῶν ἐθνῶν διαρρυθμίσωσιν αἰσίως τὴν κληροδοτουμένην βασιάν εἰς τὸ νέον ἔτος 1893 κληρονομίαν καὶ ὅπως πραγματωθῶσιν αἱ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους τούτου κατὰ Λατίνους ἐκφρασθεῖσαι εὐχαὶ παρὰ τῶν ἡγεμόνων τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, καὶ τοι αἱ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου διπλώσεις πρὸς τοὺς στρατηγούς τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἀποτελοῦσιν οὐχὶ εὐάρεστον συμφωνίαν πρὸς τὰς εὐχὰς τοῦ Καρνῶ, τοῦ Οὐμβέρτου, τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ, τῆς ἀνατρεπομένης καὶ διὰ τῶν ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἐπιτροπῇ διπλώσεων τοῦ κόμης Καρπίδη τῇ 30)11 ἰανουαρίου περὶ πιθανοῦ πολέμου κατὰ τῆς Γερμανίας καὶ περὶ δικτατορίας ἐν Γαλλίᾳ.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ὁ κ. Ἰωάννης Μωρέας (Jean Moreas), ὁ γνωστὸς Ἑλλη-
λην ποιητής, ὁ ἐν Παρισίοις γράφων καὶ δημοσιεύων ποιή-
σεις, ἀνεδημοσίευσεν ἄρτι τοὺς Σύρτας (Syrtis) αὐτοῦ
μετὰ προλόγου ὀλίγον ἐγωϊστικῶς, κατὰ τὸν κριτικὸν τῆς
Revue Bleue κ. E. Fagnel, διὰ τὰ τῆς πρώτης νεότητος
δοκίμια ταῦτα.

— Ἐξεδόθησαν καὶ γαλλιστί, μεταφρασθεῖσαι ὑπὸ M. S.
Gourovitch, αἱ Ἀνεκδοτοὶ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀἴνε
(Settres inedites de H. Heine), αἵτινες πολλὴν προκά-
λεσαν θόρυβον ἐν Γερμανίᾳ τὸ πρῶτον πρὸ ἔτους δημοσιευ-
θεῖσαι, καίτοι οὐδὲν προστιθέασιν τοῖς τέως γνωστοῖς περὶ
τοῦ χαρίεντος ποιητοῦ.

— Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ κ. Robert-Heiman
μονογραφία ἐπιγραφομένη *A cheval de Varsovie à Constantinople*.

— Ἡ Σάρρα Βερνάρ, ἐπανῆλθεν ἐκ Ρωσίας εἰς Βιέννην
καὶ ἐποιήσατο ἤδη ἐνάρξιν διὰ τῆς *Fédora* τοῦ Σαρδῶ νέας
σειρᾶς παραστάσεων ἐν τῷ *An der Wien* θεάτρῳ.

— Πρὸ πινος ἐν τῷ Λοιδνεῖφ θεάτρῳ Dovent Garden
συνέβη τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον. Αἱ δύο διάστημα αἰδοῖ κυρία
Melba καὶ δεσποινὶς Giulia Ravogli ἔπαιζον ἐν τῇ *Aida*,
ὅτε μετὰ τὴν διψιδίαν τῶν γυναικῶν φέρουσιν εἰς τὴν σκη-
νὴν πλῆθος ἀνθῶν. Ἡ δεσποινὶς Ravogli διεξεδίκει ὅπως
ἐαυτῆς τὸ ἤμισυ τοῦλάχιστον αὐτῶν. ἄλλ' ἡ κυρία Melba
δυσχερῆζετο ὅτι ἡ τιμὴ αὐτῆς μόνη ἀνέκει. Ἡ ἔρις ἐξέπτε-

ται και μετὰ τὴν λήξιν τοῦ θεήματος ἢ δεσποινίς Ravogli διέταξε νὰ κομίσωσι τὰς στολάς αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς.

— Προσεκλήθη ὅπως διδάξῃ τὴν Α. Υ. τὴν βασιλόπαυδα Μαρίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἢ ἐλλόγιμος δεσποινίς Σεβαστὴ Καλλισπέρη.

— Ὑπεβλήθη τῇ ἑλληνικῇ βουλῇ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας παιδείσεως ὑπουργοῦ κ. Κοσονάκου, νομοσχέδιον περὶ τῶν ἐδρῶν τοῦ πανεπιστημίου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ μαθημάτων. Τὸ νομοσχέδιον καθορίζει τὰ μαθήματα ἐκάστου κλάδου τῆς ἐπιστήμης παρακολουθήσει πάντως καὶ νομοσχέδιον μετὰ ποινικῶν ρητρῶν αὐστηρῶν περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ καὶ τιμωρίας τῶν τυχόν ἀμελούντων τὸ καθήκον αὐτῶν, ἄλλως ἄπας νόμος ἂν ἀπῆ ἢ ἐφαρμογὴ μάταιόν ἐστι καὶ κενόν.

— Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς γλυπτικῆς, ὑπὸ Μαξίμου Collignon. Τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεσθήσεται ἐκ δύο μεγάλων τόμων. Ὁ κ. Collignon ἐστὶ γνωστός [ἐκ πολλῶν καὶ σπουδαίων αὐτοῦ ἀρχαιολογικῶν μελετῶν. Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐκτενέστερον εἰς ἐπόμενον φύλλον.

— Ὑπὸ τοῦ καταστήματος Φοντάνη ἐν Βερολίνῳ ἐξεδόθη βιογραφία τῆς Ἀννης Ἀμαλίας, δουκίσσης τῆς Σαξωνικῆς Βαυαρίας Ἀρξενάγγελης, ἣτις ἐγένετο ἡ ἰδρύτρια, οὕτως εἶπεῖν, τῆς κλασικῆς ἐποχῆς.

— Ἐπίσης λίαν ἐν διαφέρειν σύγγραμμα ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Λαϊνγλόδου Σίει, ἐπιγραφόμενον ὁ Γκαϊτε καὶ οἱ ἀδελοφοὶ Γκριμ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον πρὸς 2 Ἰανουαρίου.

Κατὰ τὴν λήγουσαν ἡδὴ εβδομάδα, συμπροσῶσαν μετὰ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, τὸ Χρηματιστήριον διετέλεσεν ἐν δινηκῇ συγκινήσει, πολλαὶ δὲ καὶ οὐσίωδεις ἐγένοντο διακυμάνσεις τῶν ἡμετέρων κρεωγράφων νέας ἐπενεγκοῦσαι ζημίας. Τὸ Γενικὸν Χρέος δις ὑποτιμηθὲν τὴν δευτέραν μέχρις 22,39, ἀνῆλθεν ἀποτόμως τὴν τετάρτην πρὸς εἰς τὰ 23,18, ἀλλὰ μὴ διατηρηθὲν ἐπὶ πολὺ ἔνεκα μεγάλων πωλήσεων ἐπανῆλθεν εἰς τὰ 23,10 καὶ βραδύτερον 23,5, ἄθες δὲ ἐν τῇ διόδῳ Χατζοπούλου νέα ἐγένετο ἀνατίμησις μέχρις 23,15 1/2, καὶ πολλαὶ ἐγένοντο ἀγοραὶ ἐπὶ τῇ βάσει νέας βελτιώσεως τῆς τιμῆς ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς Χρηματιστηρίοις. Αἱ μετοχαὶ τοῦ Μονοπωλείου ἀρξάμεναι ἀπὸ 15,20 ἀνετιμῆθησαν μέχρι 15,34 οὐχὶ ἀνευ διακυμάνσεων, αἱ δὲ ὁμολογίαι τῶν Σιδεροδρομίων ἀπὸ 85 3/4 ἐτιμῶντο ἄθες 87 7/8—88.

Κατὰ τὰς ἐκ Παρισίων πληροφορίας ὁ κίνδυνος ἀπεσοδῆθη, ὁμαλωτέρα δὲ κατάστασις φαίνεται μελ-

λοῦσα νὰ διαδοχῶν τὴν τέως ἀνάμεινον καὶ παρακώδην. Ὑπερβολικοὶ ἀπεδείχθησαν καὶ οἱ φόβοι περὶ παραδόσεως μεγάλων ποσῶν τίτλων, ὑπερτιμώσεως τοῦ τόκου τῆς μεταφορᾶς (report) καὶ κρεωκοπίας πολλῶν τῶν ἐν τῇ ἐλευθέρῳ ἀγορᾷ μεδιτῶν. Οὐδὲν τούτων ἐγένετο. Οἱ τίτλοι δὲν προσεφέρθησαν τοσοῦτον ἄφθονοι καὶ καταθλιπτικοί, ὥς ἐνομιζέτο, ἢ μᾶλλον ὥς διεδίδετο παρὰ τῶν ἐχόντων συμφέρον εἰς τὸν ἐκπαισμόν, τὰ κεφάλαια δὲν ἀπεσιῶθησαν, τὰ report δὲν ἐγένοντο ἀκριβῆ, καὶ ἐκτὸς ἐνός ἢ δύο μεδιτῶν πάντες οἱ ἄλλοι ἐξελπίσασαν ἀνελλιπῶς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι μεγάλαὶ πωλήσεις ἐγένοντο εἰς τὰ ἀνοικτά, ἢ δὲ τοιαῦτα κατάστασις ἀποτελεῖ κίνδυνον εἰς τοὺς θιασώτας τοῦ ἐκπαισμοῦ, οἱ ὅποιοι παλαίους μὲν, καὶ θὰ παλαίωσιν ἀκόμην ἴσως ἐκμεταλλευόμενοι τὴν πολιτικὴν κατάστασιν, ἀλλ' ἐν περιπτώσει ἀποσοδῆσεως ταντὸς κινδύνου ὁ ἀναγκασθῶσι νὰ καλύψωσι τὰς πράξεις αὐτῶν πληρόντες τὰ ἀντίποινα εἰς τοὺς θιασώτας τοῦ ὑψωμοῦ, ὁ ὅποιος τάχιον ἢ βραδίον θὰ ἐπέλθῃ. Ἄλλως δὲ ἡ κρίσις περιορισθῆ κυρίως εἰς τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν θάνατ, κατὰ συμπάθειαν δὲ καὶ εἰς τρία τέσσαρα ἄλλα κρεωγράφα, ἐπὶ τῶν ὁποίων περιστρέφεται ἡ μεγάλη ἐν Παρισίοις κερδοσκοπία. Πάντα τὰ ἄλλα κρεωγράφα ἐλάχιστα ἢ οὐδαμῶς ἐκλονίσθησαν, καὶ ἐπομένως αἱ γενόμεναι ζημίαι οὔτε τόσον γενικαὶ εἶναι, ἀλλ' οὔτε τόσον καταστρεπτικαί, ὥς παρεστῆθησαν. Καὶ αὐτὴ ἡ ὑποτίμησις τῶν τουρκικῶν κρεωγράφων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ σπουδαία, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς σχετικῆς ὑψηλῆς τιμῆς, εἰς ἣν εὐρέθησαν κατὰ τὴν ἐκρηξιν τῆς ἐν Παρισίοις κρίσεως· ἄλλως δὲ εἰς τὰς λοιπὰς Εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν γίνεται συνεχῆς ἐπικαταλλαγὴ μετὰ τῶν Παρισίων, οἷον ἐν Βρυξέλλαις, ἐν Ἀμβέρσῃ, Ἀμβούργῳ, ἢ τιμῆ τῶν τουρκικῶν κρεωγράφων ἔμεινε σχεδὸν ἀκλόνητος. Ἐκ πάντων τούτων τῶν φαινομένων δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ταχέως γενήσεται ἡ ἐπανόρθωσις, ὅτι δὲ τὸ νέον ἔτος, εἰς ὃ εἰσῆλθομεν, ἀρχεται ὑπὸ αἰθίους αἰνούς.

Τὰ ἑλληνικὰ κρεωγράφα ἐξακολουθοῦσι βελτιούμενα ἐν Εὐρώπῃ, καίτοι ὁ κατ' αὐτῶν ἀχαρακτήριστος πόλεμος τῶν ἐν Ἀθήναις πατριωτῶν ἐξακολουθεῖ. Ἰδόντες πάντα τὰ μέχρι τοῦδε σχέδια αὐτῶν ἀποτυχόντα, ἐπληρογράφησαν εἰς Εὐρώπῃν ὅτι δῆθεν αἱ ἐκθέσεις τῶν οικονομολόγων ἀγγλοῦ καὶ γάλλου εἰσὶ δυσμενεῖς, καὶ ὅτι προδικῆς ἐλάττωσις τοῦ τόκου ἐστὶν ἀναπόφευκτος. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἡ νέα αὕτη φαῦλος ἐπινόησις θὰ λάβῃ τὴν τύχην τῶν ἄλλων τῶν πρὸ αὐτῆς.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ μας ἀπραξία ἐξακολουθεῖ καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι παρελεύσεως τῶν ἑορτῶν. Σίτου φθασίματα ἐν συνόλῳ εἶχομεν 12500 κοιλὰ, ὧν 6000

ἐκ Ρωμυλίας, πωληθέντα ἀπὸ 9 1)2 ἕως 10 1)2 χρυσῶ γρόσια κάτω λίβρας τὰ τῆς ἄνω γραμμῆς, τὰ δὲ τῆς κάτω ἀπὸ 8 1)4 ἕως 9, 2500 ἐκ Βαλτικίου, δοθέντα πρὸς 10 1)2 καὶ 4000 ἐξ Ἀνατολῆς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, πωληθέντα πρὸς 9 1)4—11 κάτω λίβρας. Ὁ ἀραβόσιτος κάπως ἐξηπτήθη συνεπείρ εὐνοϊκῶν ἐξ Εὐρώπης εἰδήσεων καὶ πωλήσεις ἐγένοντο 400000 ὀκάδων πράγματος Ἀνατολῆς δι' ἐξαγωγὴν πρὸς 19—19 1)4. Σκληροῦ σίτου ἐπωλήθησαν 300000 ὀκάδες, τιμῶνται δὲ ὁ τῆς Ἀνατολῆς 33—33 1)2 χρ. παράδες ὁ δὲ τῆς Ρωμυλίας 34 1)2—36. Κριθῆς ἐπωλήθησαν 100000 ὀκάδες πράγμα Ἀνατολῆς δι' ἐξαγωγὴν πρὸς 10 1)4—10 1)2 ἐνῶ ἡ σκληρὰ τιμᾶται 10 1)2—10 3)4. Ἡ σίκαλις ἐν ἀπραξίᾳ διατελεῖ, ὀνομαστικῶς τιμωμένη 22—23 παρ. Διὰ τὴν βρώμην ὑπάρχουσιν ἀγορασταὶ εἰς τοὺς 22—22 1)2, ἀλλ' οἱ κάτοχοι δὲν παραχωροῦν.

Τοῦ λιμένος τῆς Ὀδησσοῦ καταληφθέντος ὑπὸ πάγων ὡς καὶ τοῦ Δουνάβεως, φθασιματα αὐτόθεν δὲν ἔχομεν, ἀλλ' οὔτε ἐκ Βάρνης καὶ ἄλλων μερῶν, δι' ὃ καὶ κινήσεις τις ἀνεφάνη ἐν τῇ ἀγορᾷ μας χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ εἰς τὰς τιμὰς.

Εἰς τὰ ὄσπρια παντελῆς ἀκινησία, αὐξήσασα τὴν παρακαταθήκην καὶ ἰδίως τῶν φασιδίων, ὧν αἱ τιμαὶ σημαντικῶς ἔπαθον.

Καὶ εἰς τοὺς ὄσπρους ἡ γαλήνη ἐξακολουθεῖ μ' ἀσημάντους πωλήσεις· 1000 σάκκοι ὀσπασίων ἐπωλήθησαν δι' Εὐρώπην πρὸς 82—84, δι' ἐπιτόπιον δὲ κατανάλωσιν τιμῶνται 90—92 χρυσοῦς παράδες ἢ ὀκά. Καναροσπόρων ἐπωλήθησαν 500 σάκκοι πρὸς 81—83, διατελούντος τοῦ εἶδους ἐν ἀζητησίᾳ ἕνεκα τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐκπεσμῶν. Οἱ καναρόσποροι ὀνομαστικῶς περιφέρονται ἀπὸ 50 ἕως 51 δι' ἐξαγωγὴν καὶ 63—65 παράδες δι' ἐπιτόπιον κατανάλωσιν, οὐδεμιᾶς γινομένης πράξεως. Λινοςπόρων ἐπωλήθησαν 400 σάκκοι πρὸς 49—50 χρ. παρ. ἢ ὀκά. Ἡ κέγκρος τιμᾶται 23—23 1)2 παρ. ἄνευ πράξεων. Τὰ δ' ἀνασόνια λίαν ἡμελημένα περιφέρονται μεταξὺ 3 καὶ 6 1/4 ἀναλόγως τῆς ποιότητος.

Τὰ ἀποικιακὰ διετέλεσαν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τοῦ παρελθόντος ἐφημέρου, αἱ δὲ ζαχάρεις ἀνέλαβον κατὰ 4 εἰσέτι γρόσιον τιμωμένων τῶν πρώτων αὐστριακῶν 120—121 τὸ καντάριον, τῶν δὲ δευτέρων 116—117.

Εἰς τὰ βωσικὰ εἶδη ἐπικρατεῖ ἡ συνήθης, κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἀπραξία, αἱ δὲ τιμαὶ οὐδόλως μετεβλήθησαν.

Εἰς τὰ ἐλαιόλαδα δὲν ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν πράξεις ἕνεκα τῶν ἐορτῶν, καὶ εἰς τὰς τιμὰς οὐδεμία ἐπῆλθε μεταβολή. Ἀδραμιτίου καὶ Κυδωνίων νέας ἐσοδείας τιμῶνται 4—4 1/4 τὸ χιλιόγραμμα μὲ μετζηδιέ, παλαιᾶς Κυδωνίων 4 3)4, παλαιὰ Μιτυλήνης 4 1)2 καὶ νέα Μουδανίων καὶ Κίου 4 1)4—4 1)2.

Τῶν μετᾶλλων ἡ ἀγορὰ διετέλεσεν ἥσυχος, ὑποπεσόντων καὶ τῶν σιδηρῶν εἰς ἀπραξίαν ἕνεκα τῶν ἐορτῶν, ἐκ τούτων ἀναμένονται ἐκ Βελγίου 250 τόννοι.

Ἡ ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ἀπραξία ἐξακολουθεῖ, ἐνῶ αἱ ἐξ Ἀγγλίας νεώτεροι εἰδήσεις φέρουσιν ὑψῶσιν σημαντικῆν.

Ἀξιόλογος κινήσις ὑπῆρξεν εἰς τὰς ὀπώρας ἕνεκα

τῶν ἐορτῶν χωρὶς ν' ἀναλάβωσιν αἱ τιμαὶ ἕνεκα ἀφθονίας.

Ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐπωλήθησαν 75 δέματα τιφτικία ἀπὸ 12 3)8 ἕως 12 1)4, 53 σάκκοι τζεχριά πρὸς 3 3)8, 14 κιβώτια ὀπίου ἀπὸ 102 ἕως 109, καὶ 14 κιβώτια τραγακάνθου ἀπὸ 24 ἕως 24 1)2.

Ναύλωσις μία ἐγένετο βρώμης 400 τόννων ἐξ Ἀμισσοῦ διὰ Μεσόγειον πρὸς 18 φράγκα.

A. Z.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΣΤΙΑ, περιοδικὸν ἐβδομαδιαῖον.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης Γ. Δροσίνης. Ἐν Ἀθήναις, 27 δεκεμβρίου 1892. Περιεχόμενα—Κόραϊ τῆς Ἑλλάδος, μυθιστορία· Ἀθηναϊκὴ Ἠχώ· Ἀληθῆς φίλη, διήγημα· Ἀρχαιολογικά, αἱ παρὰ τὴν Πύνακα ἀνασκαφαί. Χρονικά·

Σὺν τῷ τεύχει τούτῳ παρέχονται καὶ τὸ ἐξώφυλλον μετὰ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τοῦ λήξαντος ἔτους. Ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἠχώ δὲ Ἠχώ ἀπαιροῦται ταῖς ἐπενεχθησομέναις μεταρρυθμίσεσι τῆς «τοῦ μετὰ τοῦ παρελθόντος δεσμούς της, ὅσους ἡμῶν διζαν αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ διαρρηξιάτης ὅλους ἄνευ προλήψεως, ἄνευ δειλίας» Ἐστίας, ἀλλὰ δύναται ἡ νῦν διεύθυνσις νὰ διαρρηγνύῃ τοὺς δεσμούς αὐτῆς μετὰ τοῦ παρελθόντος, τοῦ ἀξιολόγου ἄλλως, δὲν δικαιοῦται ὁμως, νομίζομεν, διεκδικούσα τὸ μονοπώλιον τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς πνευματικῆς κινήσεως τοῦ ἔθνους, νὰ λησμονῇ οὐ μόνον τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενα περιοδικὰ συγγράμματα, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐν Ἀθήναις—διότι ἐξ αὐτῶν ἐπισημαστικῶς, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἐν παρόδῳ μνημονεύει τοῦ Παρνασσοῦ «περιοδικῶν βαρυτέρου ὀπωσθήποτε», καθὰ λέγει αὐτῆ—ὅσα ἢ Ἀθηναῖ, τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας, τὸ Δελτίον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἐταιρείας καὶ ἄλλα, ἐκτὸς ἐὰν ἡ πνευματικὴ κίνησις παντὸς ἔθνους ἐκδηλῶται διὰ μόνων τῶν δοκιμίων τῆς ἐλαφροῦς φιλολογίας, ἢ δὲ ἐπιστημονικῆ ἐργασίας εἰς οὐδὲν λογίζηται. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἐλαφρῶν φιλολογικῶν ἔργων παρ' ἡμῖν, ἴσως ὀμιλήσομεν ἄλλοτε, ἐν γὰρ τῷ παρόντι εὐχόμεθα τῇ φίλῃ συναδέλφῳ ἡρεμον τὴν σταδιοδρομίαν.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, περιοδικὸν σύγγραμμα τοῦ ἐν Ἀθήναις ὁμωνύμου Συλλόγου κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον, Διευθυνταὶ Χαράλαμπος Ἀννίνος, Χριστοφόρος Σαμαρτσίδης. Τόμος ΙΕ'. Φυλλάδιον 3, Νοέμβριος. Ἐν Ἀθήναις. —Περιεχόμενα— Περὶ τῆς σημασίας τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσης ὡς ὀργάνου καθολικῆς παιδείσεως. Λόγος ἐναρκτήριος· Παλαιογραφικὴ σταχυολογία ἐκ τῶν μαγικῶν βιβλίων· Τὰ μάρμαρα (ἡπειρωτικὰ ἀναμνήσεις)· Ἐσπερία Ἠχώ· Ἡ ἡλικία τῆς Ἑλένης· Ὁ Φασουλῆς· Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή· Φυτολογικὰ ζητήματα. Πῶς ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀρροδίτη τῆς Μήλου. Ὁ Ἄραψ πειρατής· Φιλολογ. Σύλλογος Παρνασσός.

Ὁ ἐπεύθυνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΓΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλις—Πέραν

Τυπολιθογραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ.